

Naročnina za celo leto za Ameriko \$3.00. Za Evropo \$3.00. Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.50.

Rev. P. Evstahij Berlec, O.F.M.:

Na čast karmelski Materi Božji.

1.

O Marija, mati moja,
ljuba mati in Gospa,
naj me brani roka tvoja,
da bom čistega srca!

2.

Hočem blag in zdržen biti,
— naj deviško bo telo! —
Hočem Jezusa ljubiti,
tebe, Mati, in nebo!

3.

Slika tvoja mi je draga
in obleka,* svet spomin! —
Blagoslavljaš ti me, Blaga,
blagoslavlja tvoj me Sin.....

4.

Z upom tvoj me znak napaja,
da bom zmagal greha noč;
večno bom, Kraljica raja,
hvalil tebe, tvojo moč!

5.

Pel ti bom hvaležno: "Zdrava,
o Marija, kras neba! —
Sreča moja, tvoja slava,
sladka mati in Gospa!"

* Škapulir.

Krepko na delo!

REDZADNJA številka sedemnajstega letnika.

Bomo končali srečno še osemnajsti letnik?

Bog ve!

* * *

Kako živahno katoliško življenje je vladalo okrog lista "Ave Maria" pred leti! Saj je bil edino pribežališče in zavetišče, kamor so se zatekala vsa slovenska srca, ki so ostala zvesta sv. veri naših očetov. Vse se je utapljal v

"rdeča mlakuža" socializma, ali pravilno brezverstva. Le malo število navdušenih src je to gledalo s strahom, — se zbiralo okrog lista "Ave Maria" in planilo v bojni metež za našo najdražjo svetinjo — za sv. vero.

In kako smo bili vsi navdušeni! Kako srčni! junaški in neustrašeni! Divjale so sovražne moči proti nam od leve in od desne. Peklo je besnelo. Vsi njegovi privrženci so bili po nas. Pa nas niso! Danes —? Lepe dni ima katoliška misel med nami. Še divjajo sicer in še besne. Toda vrste katoliških navdušenih src so narastle. Na čelo teh trum so stopili močnejši možje in žene in zato je ves njihov boj — samo obupno breanje — brezverstva, ki se zvija pod krepkimi pestmi katol. sedanjih voditeljev.

* * *

Kaj pa mi pri listu "Ave Maria?"

Da, zdi se, kakor da bi katoliški Slovenci zadovoljno dejali roke križem in sedli, češ, "naše začetno delo je končano, odpočijmo se!"

Le tako si moremo razložiti ta mir okrog lista "Ave Maria".

* * *

Toda je to prav? Je res list "Ave Maria" že dosegel svoj cilj in namen in toraj ni več potreben? Morejo katoliški Slovenci pustiti, da list "Ave Maria" propade?

Nikakor, to vidi vsak, kdor ni popolnoma slep! Da, nasprotno!

Če je bil kedaj list "Ave Maria" kot nabožni mesečnik, potreben, je potreben danes. Zakaj?

Še ni to popolna zmaga katoliške misli med nami, kar pravkar sedaj vidimo med nami! Jako nevarna, da, usodepolna bi bila zmota, ko bi vspricho dogodkov zadnjih let, mi, katoliški Slovenci, sedaj zatriumfirali in začeli slaviti zmage in bi se udali duševni lenobi in bi rekli: Zmagali smo! To

bi pomenilo naš popolni končni poraz. Res, da smo že veliko dosegli, da je sv. Križ med nami na pohodu po slovenskih naselbinah. Res, da se množe vrste našega katoliškega moštva in ženstva po katoliških organizacijah, res, da vidimo trume naših zašlih bratov in sestra se vračati nazaj v okrilje ljube matere cerkve, katero so pregoljufani pred leti zapuščali. Toda je sovražnik uničen? O, nikakor! Je deloma res na tleh! Toda že se zopet zvija, kakor kača in se pripravlja, da bo še močnejše udaril, kakor kedaj preje. Katoliški voditelji so napadeni od vseh strani. Tajne sile se zbirajo v več naselbinah zunaj in znotraj našega tabora, da bodo vrgli sedanje voditelje in uničili vse njih vspehe in pripomogli stari mlačnosti, površnosti, staremu liberalizmu nazaj do zmage.

In tukaj ravno pa ima list "Ave Maria" veliko nalogo. Res mu ni več treba biti v prvih vrstah, ni mu treba voditi takih bojev, kakor jih je moral pred leti. Te so vzeli nase sedaj druge, zmožnejše in primernejše moči.

Toda kot nabožni mesečnik mora pa sedaj prevzeti duhovno stran celega boja, postati mora neka vojaški duhovnik, ki bo navduševal mlačne, bdril hrabre, ranjene tolažil in obvezoval, pred vsem pa klical celo vojsko, da naj ne gre samo na široko, temveč tudi na globoko. Naše katoliško prepričanje ne sme biti samo na zunaj, samo na jeziku, samo v zunanjih katoliških manifestacijah, temveč — v srcu, v življenju; katoliško prepričanje, ki nima svojih korenin v srcu, je grda hinavščina, je izdajalstvo.

Zato kakor je v vojski potreben duhovnik, vojaški kapelan, tako je sedaj pri našem boju potreben nabožni mesečnik. Da, tako zelo je potreben, da bo vsa sedanja zmaga nič, ako se ne posreči pridobiti src, da bodo slovenska srca postala katoliška tudi po življenju, z mišljenjem, z delovanjem. Pravi katolik je samo tisti, ki misli katoliško, to je tako kakor misli katoliška cerkev, ki čuti, kakor ta cerkev, ki govori, kakor ta cerkev, ki dela in živi, kakor ta cerkev uči.

Da pojasnimo in dokažemo to trditev, evo vam dokaza.

Predsednik KSKJ. se je odpravljal v Rim. KSKJ. je, kajneda, katoliška organizacija, recimo, organizacija katoličanov. Kaj je bilo bolj pravilnega, kakor da se je obrnil ta predsednik na katoliško članstvo te organizacije in prosil darov za sv. očeta, da mu jih v imenu organizacije pokloni. To ni bilo nič novega. Vse katoliške organizacije celega sveta so letos naredile enako. Predsedniki vseh drugih organizacij so naredili enako. Toda niti za

en slučaj ne vemo, da bi se bil našel član ali članica, ki bi s celim srcem ne odobral tega koraka predsednika svoje organizacije. Papež je glava cerkve! Kar damo njemu, damo sebi, kajne, kot telesu te glave.

Toda pri nas? Saj ste čitali in še čitate in morate še boste, kaj in kako je pa naletel predsednik naše slov. katoliške organizacije!

Kaj to kaže?

To, da še nismo tam, kjer so katoliki drugih narodnosti, da je tukaj pri nas še veliko, veliko dela.

Dalje!

Napadi na list "Ave Maria" in na katoliški naš pokret, na katoliške voditelje raz treh prižnic in v župnijskem glasilu — kaj to priča? Da se nikar ne slepimo, ni še tukaj zmaga! Še bo boj, še bo dela!

* * *

Zato, katoliški Slovenci, pred sklepom letnika prihajamo pred vas in vas vabimo k skupnemu delu, vabimo vas, da ne prezrete važnosti svojega "desnega krila" vaše vojske — lista "Ave Maria!"

Zato:

List "Ave Maria" mora v vsako slovensko katoliško hišo po celi Ameriki! To mora biti parola, pod katero moramo od danes dalje vsi na delo, vzlasti za prihodnje leto.

Nekdanje navdušenje katoliških mož in žena za list "Ave Maria" se mora poživiti in obnoviti! Vsi dobri možje in vse požrtvovalne žene morajo krepko na delo za razširjanje lista "Ave Maria". Nihče, ki še katoliško misli in čuti, ne sme držati rok križem, ne sme od strani gledati. Kdor sedaj z nami ne bo pobiral, ta bo že s tem raztresal.

Ali ne, katoliški Slovenci?

Da bo pa ta velika propaganda za list "Ave Maria" vspešna, lepo prosimo pomoči in sodelovanja

1. vse naše navdušene čč. gg. duhovnike, ki še čutijo z narodom,
2. vse naše zastopnike in zastopnice. Da, Vi

ste naša nada! Na Vas stavljamo vse svoje upanje, zato Vas prosimo,

a) takoj nam pismeno sporočite, če imate glede lista kake nasvete, kako bi se naj list "Ave Maria" uredil, kako vodil, kako vodila kampanja za nove naročnike, da bi se največ vspeha doseglo?

b) skušajte organizirati vsak v svoji naselbini prej ko mogoče večjo kampanjo za razširjanje lista. Dobite si navdušenih pomočnikov, s katerim bi se posvetovali in potem ž njimi skupno obiskali vse družine v naselbini in jih skušali pridobiti za naročbo lista "Ave Maria". Morda bi določili kak teden, ali celo mesec, za to delo, za katerega bi se dobro pripravili.

3. Prosimo vse naše naročnike prav lepo, da bi tudi vsak posameznik kaj storil v ta namen. Brat, sestra, imaš prijatelja, prijateljico, sorodnika ali znanca, ki še ni naročnik lista, poskusi ga ali jo pridobiti! Morda ne bo tako težko, kakor si misliš. Le pogum in poskusi! Vidiš, če ti ne boš z nami, ne bomo vsi! Tako si nam potreben!

Da, letos bo šlo! Letos mora iti! Ker imamo sedaj blagoslov sv. očeta seboj. Bog bo z nami in Marija nam bo pomagala.

* * *

Vsakemu pa, ki bo ponovil svojo naročnino tu pri nas, ali bo nov naročnik, poslali bomo rožni venček iz Rima, blagoslovljen od sv. Očeta, v dar.

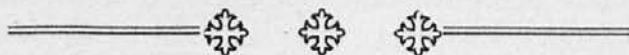
Kdor nam bo pa pridobil novega naročnika, pokazali mu bomo pa svojo hvaležnost še s posebnim darčkom. In kolikor več jih bo kdo poslal, toliko lepši bo dar.

Bratje in sestre vsi na delo! Vsi se združimo v navdušeno kampanjo za razširjanje lista "Ave Maria". Vsak storimo kolikor največ moremo, pa bomo dosegli krasne vspehe.

Ti pa, ljuba Mati, Marija Pomagaj, — da, pomagaj nam s svojo pomočjo! Pokaži, da je to tvoje delo in pomagaj nam, da razširimo tvojo čast po celi slovenski Ameriki! Če si Ti z nami, Mati, vse bomo dosegli. Vse delo zato posvečujemo Tvoji časti!

**Ko so bile platnice A. M. koledarja že dotiskane,
 smo bili primorani A. M. koledarju ceno zvišati na
 75 centov, ker je letos koledar nekaj izredno lepega.**

Žrtva in sad.

(Po resnični dogodbi za "Ave Maria" napisal
Rev. Marijan Širca O.F.M.—Brezje.)

1.

BILO je v jeseni l. 1894. Predsednik znamenite banke v Baltimore "Blackford in sinovi", Mr. William Blackford, je bil smrtno bolan. Obupavalo se je nad njegovim ozdravljenjem. V palači je bilo vse vznemirjeno. Poklicali so najboljše zdravnike iz mesta na posvetovanje, toda niso mogli v okom priti zavratni bolezni. Vsa zdravila so ostala brezuspešna. Večtedenska mrzlica, posledica legarja, je vedno bolj razjedala že tako slabo telo. Bolnik je čutil, da se mu bliža konec življenja. Slednjič pokličejo še iz Chicage znamenitega vseučilišnega profesorja medicine, da bolnika pregleda. Ta odobri postopanje drugih zdravnikov in reče starejšemu bolnikovemu sinu:

"Človeška pomoč je pri vašem očetu nemogoča. Mrzlica mu razjeda slabotno telo. Vedno je v omotici in blede; čez nekaj dni, ali pa morda že prej se bo zavedel. Porabite ta čas in opozorite bolnika, da naj uredi svoje reči, ker njegovi dnevi so šteti".

Harryja, tako se je imenoval starejši sin bolnikov, so te besede hudo pretresle. On in njegov brat Patrick sta res prav otroško ljubila svojega očeta, saj se je celo svoje življenje za nju trudil in delal, nakopičil mnogo zlata, hiša Blackford in sinovi je bila med ameriškimi finančniki na najboljšem glasu in zelo imenitna — in zdaj sta imela sinova dobiti milijone kot zapuščino. Nekaj pa, za človeka najvažnejšega, jima ni dal, namreč vzgoje za Boga in večnost. Žal, da ljudje, katere običaje in se jih drži posvetna sreča, preradi pozabijo na tistega, kateremu se morajo za vse zahvaliti, namreč na ljubega Boga.

Tako je bilo tudi z bolnim bankirjem Mr. Blackfordom. Rojen je bil na Irskem, iz katoliške družine. Zelo ubog in brez sredstev je prišel v Ameriko. Drugega ni imel kot bistro glavo in smelega podvzetnega duha. V skrbi za pšvetni napredek je pa popolnoma pozabil na skrb za svojo dušo. Ker mu je prva skrb donašala veliko sadu, je stopala druga v ozadje. Kasneje je poročil hčer nekega protestantskega bankirja in tej je prepustil vzgojo svojih dveh sinov. Ona pa je bila samo po imenu protestantske vere. Res, da je storila in izdala mnogo v dobre namene, ali s tajno željo po posvetni časti, da so jo hvalili po časopisih, kar se je tudi obilno zgodilo.

Ali je torej bilo čudno, ako sta Harry in Patrick zrasla v verski brezbriznosti in hladnodušnosti? Radi tega ni tudi Harry razumel zdravnika, ko mu je naročil, naj oče uredi svoje reči. Odredbe glede zapuščine za dobrodelne zavode so bile že davno oddane notarju v varstvo. Tako pred materino smrtjo in tudi sedaj. Ugled družine Blackford je ob smrti koga člana to zahteval. Sinova sta bila odločena, da prevzameta banko, torej, katere zadeve naj bi še bolnik poravnal? O zadevi glede neumrjoče duše nista vedela nič, ali vsaj mislila nista na to.

2.

Harry je sedl pri bolnem očetu, ki se je res prebudil iz omamljenja in se zavedel, kakor je napovedal profesor. Prva njegova beseda je bila, da je rekel bolniški postrežnici, naj mu pokliče sina Harryja. Njegove roke so se stegale nemirno in mrzlično po odeji in jo vlekli. Iz vdratih oči pa so nemirno švigali pogledi semtertje.

"Kako se počutiš, oče?" ga je

vprašal Harry in ga prijel za nemirno roko, "ali Ti je že kaj boljše?"

"Ne, Harry, ne..... bližam se koncu!..... Ali ne morem še umreti....., ne, ne smem še!..... Tukaj notri (pokazal je na svoja prsa) je še nekaj, in to mora ven..... poslušaj, to moram odstraniti."

"Oče, pomiri se", je odgovoril Harry, kateremu je obudil vidni strah bolnikov neljube, plašljive občutke. "Mrzlica te trese in zato si nemiren; doktor World je zdolaj, naj ti da kako pomirjevalno zdravilo, pa ti bo odleglo".

"Ne, Harry", je rekel glasno bolnik in postajal vedno bolj nemiren, — "kar tukaj tiči, tega ne more odstraniti nobeden zdravnik....., čuj....., nobeden".

"Oče, kaj pa misliš? Kedo naj ti pomaga?" vpraša ga sin, ki je mislil, da se očetu blede, in hotel mu je pritrditi, da ga pomiri.

"Pošlji mi hitro po duhovnika, po katoliškega duhovnika, ali čuješ?" zapovedal je bolnik, kateri je napel vse svoje moči, da to zapove.

"Kaj, katoliškega duhovnika?" Ako bi mu bil bolnik zapovedal zvezdo z neba strgati, bi se ne bil mogel Harry bolj začuditi. — "Oče, meša se ti. Kaj ti more duhovnik pomagati? On te bo samo še bolj vznemiril, kriv bo, da ti bo še slabše, nego ti je že zdaj".

"Harry.....čas poteka.....umreti moram!..... Čuj....., umreti! Ali tega ne morem, predno duhovnik k meni dojde".

Mladi mož zmaje žalostno z glavo:

"Ali, ljubi oče, pomiri se vender! Ne bi bilo dobro za te, ako dojde taki človek k tebi! Ne, on bi te vznemiril....., ubil bi te!"

"O, moj Bog, moj Bog! Ali me tako kaznuješ, da noče lastni sin izpolniti edine želje umirajočega očeta?"

Z vso silo se je skušal bolnik v postelji vzdigniti.

"Oče, oče!" je vskliknil prestrašeni sin, "kaj pa misliš, ti ne smeš vstati, to bi te umorilo".

"Odidi, Harry, odidi! Ti ne veš, kaj mi odrekaš. Ti hočeš, da umrjem s to strašno muko v srcu. Pojdi in pozovi..... zdravnik!"

Mladi bankir ni hotel zapustiti sobe, ker je mislil, da bolnik samo v mrzlici blede. Sin ni vedel, da se v srcu katoliškega človeka, vsaj ob smrtnem času, mogočno zbudi vest, katera je bila radi nečimernosti in pohlepa po posvetnem dobičku zadremala in dolga leta spala. Mladi človek je zrasel brez vere, mislil je, da je mogoče tudi brez vere prestopiti tamna vrata smrti.

Očeta je lepo položil na blazine, pritiskal na električni zvonec in poklical postrežnico ter ji naročil, naj pokliče doktorja Worlda, kateri je koj prišel. "Harry" — je rekel Blackford odločno, "pusti me samega z doktorjem".

"Gospod doktor, jaz sem popolnoma pri zavesti", je rekel bolnik po sinovem odhodu. "Jaz čutim in tudi vi veste, da bom kmalu umrl. Jaz sem katoličan, in kot tak želim umreti. Žal, da nisem vzgojil svojih sinov v veri moje matere..... Zdaj žanjem plod te nemarnosti. Harry misli, da bledem, ker zahtevam katoliškega duhovnika. Gospod doktor, vi ste vse mogoče storili, da ozdravi moje staro telo, ali vidim, da je vse zastoj. Prosim, storite nekaj tudi za mojo ubogo dušo, da lahko umrjem, — poiščite mi katoliškega duhovnika".

"Prav rad to storim" je odgovoril zdravnik ki sicer ni bil katoličan, ali iz izkustva je vedel, za tolažbo katoliške vere ob smrti in kako to pomirja bolnika.

"Ali vi sami mi ga morate pripeljati, ker če ne, mi ga ne bodo pustili blizu, ker ne vedo, da me more samo on ob smrtnem času pomiriti".

"Koj pohitim v bolnico sv. Petra", je odgovoril zdravnik, "in upam, da sva v pol ure že tukaj".

"Bog vam povrni, gospod doktor!"

"Gospod Blackford, ali želite morda katerega določenega gospoda, ali sploh kateregakoli?"

"Ne..... vendar pa, ako mogoče, mladega, zdravega in odločenega", je odgovoril bolnik s slabim glasom. "Pa še nekaj, gospod doktor, naj pride moj sin Patrick k meni".

3.

Mlajši sin bankirjev je hitro pritekel. "Moj sin, Patrick", je rekel počasi bolnik, in njegov pogled je pričal, da ga hoče nekaj prositi.

"Kaj pa želiš, ljubi oče? Ali naj ostanem pri tebi?"

"Da, moj otrok..... čas je kratek..... in sicer bi ti moral še mnogokaj reči..... Saj veš, Patrick, da sem bil vzgojen v katoliški veri, ali, oh, v skrbi in prizadevanju za....."

"Oče, ljubi oče, nikar se ne vznemirjaj radi teh nepotrebnoosti. To te še bolj slabi. Ti potrebuješ miru, ako hočeš ozdraviti".

"Nepotrebnoosti, nepotrebnoosti!" rekel je bridko bolnik. — "Mnogo, mogoče vse, kar sem v življenju storil, je bilo brezkoristno in nepotrebno, in to, kar je edino potrebno, sem opustil in zanemaril".

"Oče, kako se moreš tako mučiti in vznemirjati. Saj si, in si bil vedno gentleman, plemeniti človek?! Vsi časopisi v Baltimoru pišejo o tvoji bolezni in hvalijo tvojo plemenitost in dobrodelnost!"

"Oh, Patrick, pred svetom..... da! Ta sodi po zunanosti, ali pravični sodnik tam gori in moja vest gleda in sodi vse to drugače".

"Ljubi oče, nikar ne govori

tako! Ti me žališ, ako praviš..... in sam se vznemirjaš".

"Tedaj, Patrick, nočem več govoriti o tem, saj mi tudi moje moči več ne dopuščajo, in močij še tako potrebujem. Zato le še eno besedo!..... Premisli, da ti to govori tvoj umirajoči oče: Prosvetni sijaj in sreča, to ni stanovitnost! Pravi srčni mir se more najti edino z božjo pomočjo pri Bogu. Pot k temu išči v moji veri, v kateri tudi jaz hočem umreti. Obljubi mi to, Patrick!"

"Oče, zakaj se zdaj s tem vznemirjaš, — za kar se prej nisi brigal?"

"Obljubi mi to, Patrick....., ali mar ne ljubiš svojega očeta?"

"Da, oče", odgovori mladi mož, ali samo zato, da očeta pomiri, "poskušati hočem, kar želiš".

"Da, poskušaj to, Patrick!..... Harry je mislil, da bledem..... Ne, hvala Bogu, popolnoma sem pri zavesti, tako kakor nikdar v življenju..... Bližina smrti mi odstranjuje mreno izpred oči.....Ali še nekaj, Patrick! Prinesi mi....." nekoliko pomisli in potem nadaljuje: "prinesi mi 20,000 dolarjev in položi jih tamkaj v miznico, ključ pa daj meni".

"Ali, oče, zakaj pa to?" je vprašal sin in prestrašeno je pogledal očeta, boječ se, da zopet v mrzlici blede.

"Patrick, nikar me ne vprašuj, ker tako bi svojega očeta..... (razžalil", je hotel reči, ali je to zamolčal)". Pretrgal je tedaj besedo in njegov obraz je razodel hudo duševno bol. Z nekim strahu polnim pričakovanjem se je ozrl proti vratom.

"Hiti, hiti, Patrick, da ne bo prepozno!" Očetov strah, katerega je povzročila mrzlična domišljija, kakor je Patrick mislil, je bil vzrok, da je ta hitro odšel po zahtevano svoto, s katero se je za malo trenutkov vrnil, držeč v roki lepo kaseto.

"Ali si prinesel denar? Daj, pokaži mi ga!"

Patrick je bil vesel, da se ni dal zapeljati od skušnjave in prinesiti prazno kaseto. Odprl je posodo in pokazal očetu tisočake.

"Hvala ti, Patrick"..... Nadalje ni hotel govoriti, videl s sinovega obraza, da ga želi nekaj vprašati. Ni hotel, da bi njegova sinova zvedela, zakaj da rabi to svoto, ker bi tako spoznala, da ni tvrdka Blackford in sinovi tako čista, kakor je svet mislil, in da William Blackford ni bil vedno tak poštenjak, za kakeršnega sta ga dozdej njegova sinova imela. Ali ako bi bil mogel bolnik videti prihodnost, raje bi se bil ponižal pred svojimi otroci, kakor da je s svojim molčanjem povzročil toliko bridkosti drugemu, nedolžnemu človeku. Ni mislil, da bo po nerodnosti in verski nevednosti njegovih sinov zvedel za to tudi širji svet.

4.

Tiho je sedel sin pri postelji bolnega očeta, ko je vstopil zdravnik z duhovnikom, lepo vraslim, visokim, nekaj čez tridesetletnim možem, resnega ali zaupljivega lica. Desno roko je držal na prsih v znamenje, da ima pod suknjo svojega Gospoda Boga v presvetem Rešnjem Telesu.

Duhovnik vzame izpod suknje presv. Rešnje Telo s križem za bolnike in položi na mizico pred križ in sveče.

S temnim pogledom je opazoval Patrick to pripravljanje, in že je mislil nekaj izpregovoriti,

ko ga prime doktor World pod pozduho in mu tiho reče:

"Pojva, gospod Blackford! — Ako ljubite svojega očeta, ga pustite samega z našim Gospodom Bogom in njegovim služabnikom".

Le radi sile se je pustil mladi mož odpeljati. Tudi strežnik je zapustil koj za tem sobo in bolnik je ostal sam z duhovnikom.

Duhovnik je sveto opravilo dovršil in stopil iz bolniške sobe ter na hodniku čakal, da pride kateri bankirjevih sinov. Ko jima je služabnik naznanil, da želi duhovnik z njima govoriti, sta takoj prišla.

"Gospoda, jaz sem svojo dolžnost opravil", jima je rekel. "Našla bosta svojega očeta mirnega in srečnega. Ako umrje, vedite, umrje spravljen z Bogom kot katoliški kristijan. Po meni vas prosim, da pojdita takoj k njemu. Ima še neko srčno zadevo, o kateri želi z vama govoriti. Ako name ravata vstreci želji svojega očeta, tedaj sem vama, kakor vaš oče odločno želi, na razpolago, da vama pri izvršitvi tega pomagam. Gre se za neko dobrodelno ustanovo.

Brata sta se mu molče priklonila in ga pustila oditi, ne da bi se mu z najmanjšo besedo zahvalila.

Ko sta stopila v sobo k očetu, je bil sam. Roke so mu ležale sklenjene na prsih. Oči so bile zaprte, samo gibajoče se ustnice so pričale, da še živi in da—moli!

Zelo žalostno sta ga opazovala in nista spregovorila besede,

da bi ga ne motila. On je njihovo bližino opazil in spregledal. Podal jima je roko, katero sta s solznimi očmi poljubila.

"Oče!" sta rekla skoraj obenem.

"Oh, otroka moja", rekel je bolj tiho bolnik, "zdaj sem srečen. Umrjem pomirjen z Bogom, in moja zadnja molitev naj bo, da bi tudi vidva to pot našla, samo prej nego jaz, ne šele na smrtni postelji".

"Ali je vama duhovnik povedal mojo zadnjo voljo?" ju je vprašal po nekaj trenutkih, ker nista vedela, kaj bi mu na njegov opomin odgovorila.

"Ne, oče, vendar tvoja želja je za naju zapoved", je odgovoril Harry.

"Bog naj vaju za to blagoslovi, otroka moja", je rekel bolj tiho. "Želim, da dasta pol milijona za ustanovitev katoliške sirotišnice. Toda moje ime naj ostane tajno. Vsaj ob smrtnem času želim storiti nekaj dobrega, da se ne izve. Ždaj bi rad zadremal, ker sem utrujen, zelo utrujen, otroka moja. Bog vaju blagoslovi!"

Žaspal je in kmalu — mirno za vedno. Patrick mu je zatisnil oči.

Se Vam list "Ave Maria" dopade?

Dobro! Ne pozabite, da se ma je, da je zgubil svojo trdno podlago, da je v nevarnosti.

Če ste res njegov prijatelj, sedajle, v sili se boste pokazali!

Lilija iz raja

K.

Ko se je nekoliko okrepčal, je vprašal: “Kje je moja mati?”

“V svoji sobici moli že skoraj dva dni in žaluje za teboj.” je rekla očitajoče Marta.

“Pripravite večerjo,” je rekel Jezus. In posedli so okrog kamnite mize pred hišo in se pogovarjali o najrazličnejših stvareh. Vsem je sicer sililo na jezik vprašanje, “kje si bil,” pa si ga nihče ni upal povedati. Tik pred večerjo je pa prišla med nje mati Marija. Molče sta se pozdravila s sinom. Le za trenutek so se njune oči vjele. Vendar ko bi bili mogli navzoči videti v ti dve srca, videli bi, kako je ta pogled kakor meči presunila oba, da sta vstrepetala.

Po večerji so učenci zopet posedli pred hišo z Lazarjevim skupaj in se pogovarjali dalje. Tudi Jezus je za trenutek prisedel. V tem je pa prišel pred hišo sosed Simon, imenovan Gobavec. Bil je namreč gobav, pa ga je Jezus ozdravil. Prišel je prosit, če bi Jezus drugi dan ne hotel priti k njemu na velikonočno večerjo.

Jezus ni sprejel povabila, češ, da ima za to večerjo že pripravljen drugi kraj.

“Ne boš pri nas?” je vprašal začuden Lazar.

“Ne! Bom v mestu!” odgovori odločno Gospod.

“Slednjič so se dogovorili, da

gredo drugi dan vsi na obed k Simonu Gobavcu. Od tam bodo šli pa vsi v mesto, kjer bodo obhajali velikonočno jagnje. — Lazarju to seveda ni bilo ljubo. Vendar si niso upali oporekati Jezusu, ker so vedeli, da že ve kaj in zakaj tako biti veliki vzroki, da ni za ta slovesni večer hotel ostati pri Lazarjevih, ker drugače bi bil gotovo nikjer drugje ne ostal kakor pri njih. Posebno Mariji je bilo hudo, ki bi bila rada blizu ljubljenega Gospoda.

Ko se je sosed Simon poslovil in odšel domov, odšel je kmalu Jezus v svojo sobo in kmalu za njim tudi mati Marija.

Komaj je pa pokleknila za večerno molitev, prišel je k njej sin Jezus.

Mater je pretreslo dušo in srce. Vedela je namreč, kaj pomenja ta obisk sinov! — Slovo! Slovo za vedno — Slovo pred — Smrtjo!

“Mati!” je rekel in objela sta se.

“Mati, moj čas je tukaj,” je rekel tužno žalostno in sedel na stol pri oknu. Bledi mesec je izlival bogate žarke skozi okno in obsijal bleda obraza sina in matere.

Mati je sedla njemu nasproti. Solze so jo zalile in ni mogla odgovoriti niti besedice.

“Da, mati jutri ponoči se začne veliko delo! Prišel sem k tebi po slovo!”

Marija je glasno zaihtela.

“Mati, bodi močna!” jo je krepil. “Zgoditi se mora volje nebeškega Očeta.”

In začela sta se pogovarjati o strašnih dnevih, ki ju oba čakajo. Navduševala sta se dolgo. Nebo je bilo nad njim odprto in angeli so z njima jokali. Toda — greh je visel nad njima, greh človekov in — Sin božji mora v smrt!

Proti jutru je že bilo, ko sta se poslovila.

“Mati, blagoslovi me!” je rekel sin in pokleknil pred mater.

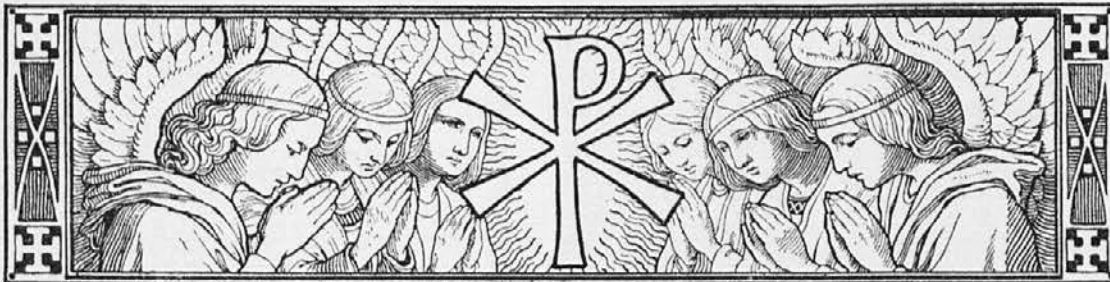
“Ne, ne! Sin! Kako naj stvar blagoslovi Boga? Ne! Ti blagoslovi svojo mater in svojo dekle!” in pokleknila je tudi ona.

“Kot človeka si ti mati in človek bo trpel! Mati! ne odreci mi svojega blagoslova!”

“In ti ne odreci svoji materi svojega božjega blagoslova, katera bom tako potrebna,” je prosila mati.

Slednjič Jezus vstane in stegne svoje roke nad glavo svoje matere in jo blagoslovi. Nato poklekne in mati vstane in blagoslovi sina.

Jokaje sta se še enkrat objela in se ločila—do smrti!

Častna straža pred Najsvetejšim.

Kraljeva vera.

Rev. J. Plaznik:

Za časa kraljevanja francoskega kralja svetega Ludovika se je zgodil na Francoskem velik čudež. Naš Zveličar se je prikazal kot mal otrok v sveti hostiji v mon-

štranci. Ta pojav je trajal nekaj dni. Dvorjani so takoj hiteli kralju povedati, kaj se je zgodilo. Mislili so, da bo kralj takoj pohitel, da vidi, kar so hiteli gledati tisoči drugih ljudi. Zelo se je čudila množica, ko so videli, da kralja ni blizu, posebno še, ko so vedeli, da je velik ljubitelj presvetega Rešnjega Telesa, da je vsak dan pri sveti maši in kako pobožno moli, da ga je vsakdo imel za svetnika.

Ker niso razumeli, zakaj ni prišel blizu, so ga vprašali. Odgovor je bil sledeči:

“Jezus Kristus ni storil tega čudeža za tiste, kateri verujejo, ampak da poživi vero malomarnim. Jaz trdno verujem, da je Jezus Kristus resnično pričujoč v zakramentu presvetega Rešnjega Telesa in nisem nikoli dvomil. Ravno tako trdno verujem, kakor če bi bil vide! čudež, o katerem mi pripovedujete. Naj gredo

pogledati taki, kateri ne verujejo ali dvomijo”.

Skrivnostni ogenj.

Blizu mesta Slavonice na Moravskem je grič, raz katerega se človeku nudi krasen razgled po deželi. Na hribu je cerkva, in sicer, na ravno tistem mestu, na katerem se je zgodil čudež pred šeststo leti.

Bilo je ob vojnem času, ko ni bilo nikakih zakonov, ko so vojniki svobodno ropali in odnesli veliko svetih reci. Tudi cerkve jim niso bile svete in vdrli so tudi v cerkev v Slavonicah. Pobrali so vse svete posode, tudi one s posvečenimi hostijami. Nihče ni vedel, kaj so napravili s svetimi hostijami. Meščani so bili zavoljo tega zelo žalostni; toda čez dve leti se je njihova žalost spremenila v veselje.

Na hribu so večkrat opazili neko skrivnostno svetlobo, pa se ni nihče veliko brigal za to. Nekega dne je nek pastir pasel čedo v bližini, nekateri kmeti pa so orali. Na vrhu griča je bila kopica kamenja, katerega je zaraščevalo grmovje in robida. Pastir je opazil, da je naenkrat švignil iz grmovja izza kamenja velik ogenj. Prestrašen pastir je poklical kmete, naj pogledajo skrivnostni ogenj. Prihiteli so in stopili bliže, kakor Mozes v pušča-

vi. Glej, med kamenjem so ležale hostije, od katerih je prihajala svetloba.

Hiteli so v mesto, da povedo, kaj so videli. Novica se je širila, kakor ogenj. Zbrala se je velika množica. Z duhovnikom na čelu je šla na posvečeno mesto. Duhovnik je spoštljivo pobral svete hostije in procesija se je obrnila proti mestu. Ko so prišli do mestnih vrat, so svete hostije zginile in duhovnik je imel prazne roke. Vrnili so se na grič, kjer so jih našli na istem mestu, kakor prej. To se je ponovilo trikrat. Vsi so spoznali, da Bog hoče, da ga časte na onem mestu. Obljubili so, da bodo sezidali tam kapelo. Nato so zopet pobrali svete hostije in jih prenesli v mestno cerkev za toliko časa, da bo cerkev gotova.

Vest o čudežu se je kmalu raznesla na daleč okolo in romarji so začeli prihajati od vseh strani. Papež je podelil odpustke vsem, kateri obiščejo posvečen prostor. Ta čudež se je zgodil ob tistem času, ko so Albingenci zavrgli sveto mašo in zakramente.

Rešene pred ognjem.

Benediktini so praznovali binkoštni praznik, dne 25. majnika, leta 1608. Cerkev je bila polna romarjev, ker je sveti oče dodelil posebne odpustke za one, kateri

jo obiščejo. Sveto Rešnje Telo je bilo izpostavljeno in bi bilo moralo ostati izpostavljeno cel dan na binkoštno nedeljo in cel drugi dan. Prišel je večer in ko ni bilo nikogar v cerkvi, se je vnel oltar in nihče ne ve, koliko časa je gorel. Ko so odprli cerkvena vrata drugi dan, se jim je nudil čudovit prizor. Zgorel je cel oltar in tabernakelj, oltarni kamen je padel na tla in razpokal vsled vročine, monštranca pa je stala ravno tam, kjer je bila postavljena, popolnoma v zraku, brez podstave. Triintrideset ur je ostala monštranca na svojem mestu in videlo jo je deset tisoč ljudi. Ljudje iz sosednih župnij so takoj napravili procesijo na priljubljen kraj. Šele ob desetih zjutraj drugega dne je čudež zginil. Bilo je ravno med povzdigovanjem, da so sveče trikrat same ugasnile. Nato je začela iti monštranca počasi doli, dokler ni obstala na korporalu, kateri je bil razpet na tleh. Škof iz Besancon je zaprisegel pet sto prič, katere so potrdile čudež, katerega so videli. Tedaj je še živel sveti Frančišek Saleški, kateri je prišel dva meseca po tem dogodku v Faverne, da počasti čudovito hostijo. Papež Pij V. je leta 1610. dodelil posebne odpustke bratovščini te hostije. Še sedaj se vidi v Faverne sledeče: čudovita hostija, kapela, v kateri se hrani ta hostija; cerkev, kjer se je čudež zgodil; marmornata plošča, na kateri je vklesana cela dogodba; izvirna listina z imeni pet sto in dveh prič. Korporale, na kateri je prišla sveta hostija, hrani se v cerkvi naše ljube Gospe v Besanconu.

Dober čuvaj.

V lepi dolini med Pireneji stoji vas Orthez. Leta 1545. je stal tam samostan, kjer so živeli menihi, ločeni od sveta. Bilo je to za časa kalvinističnih reformatorjev. Neko noč se je začulo kriča-

nje: Smrt papistom! — Pozvonilo je k večernim molitvam, kar je opozorilo reformatorje na samostan. Obkolili so samostan in se navalili na menihe. Nekatere so usmrtili z mečem, druge so sežgali na grmadi. Ko je gvardjan videl, kaj se godi, si je štel v prvo dolžnost, da reši presveto Rešnje Telo. Hitel je v kapelo in vzel ciborij iz tabernakeljna; med tem pa je padel sovražnikom v roke. Hoteli so mu izviti iz rok sveto posodo, pa niso mogli.

Menih je bil večkrat ranjen, nazadnje pa je dobil smrtonosen udarec in mrtev se je zgrudil na tla. Pa celo mrtvemu niso mogli zviti ciborija iz rok; zato so vrgli truplo v reko. Pa glej! Valovi so nežno nesli truplo s ciborijem do mesta Bayonne, kjer je obstalo ravno pred frančiškanskim samostanom. Veliko ljudi je prihitelo na obrežje, da vidi truplo svetega moža; škof sam se je podal tja s procesijo.

Med slovesnim zvonjenjem so potegnili truplo iz vode in škof mu je odvzel ciborij. Procesija je zavila proti stolnici, kjer so shranili ciborij. Svetnikovo truplo so pokopali v sosedni cerkvi, kjer se je zgodilo veliko čudežev.

Podobe v Kristusovi krvi.

Walduern na Badenskem je znana božja pot, kjer se je zgodil leta 1330. velik čudež. Neki župnik je bral sveto mašo navadno zelo raztreseno. Nekoč je naredil križ s sveto hostijo po povzdigovanju tako hitro, da je prevrnil kelih. Na korporalu so se pokazale razne podobe, obdane s trnjevo krono. Duhovnik se je prestrašil. Ker se je bal kazni od predstojnika, je čakal po maši, da je odšla zadnja oseba; nato je vzel korporale in ga dejal pod oltarni kamen. Mislil je, da bo korporale segnil in nihče ne bo zvedel o celi stvari.

Od tistega časa mu vest ni da-

la miru. Čez nekaj let je zbolel in mučile so ga strašne smrtne bolečine. Vest mu je pravila, da zato tako trpi, ker ve, kaj je storil pred nekaj leti, pa se ni spokoril. Poklical je več duhovnih sobratov, se spovedal svojega greha in skesano umrl.

Duhovniki so takoj šli v cerkev in našli so korporale, kakoršen je bil. Podobe so bile sveže, kakor bi bil dogodek sam pred njihovimi očmi. Papež Evgenij IV. je zapovedal, da se korporale spravi in dodelil je odpustke onim, kateri pridejo k posodi, kjer je korporale spravljen in pobožno molijo.

Na potu k bolniku.

Poklicali so duhovnika na dolgo pot k bolniku. Duhovnik je vzel presveto Rešnje Telo, sedel na konja in se odpravil na pot. Ko je jezdil več ur skozi snežne zamete, se je konj utrudil in ostati je moral v gostilni. Tja je prišel tudi poslanec s poročilom, da se je bolniku obrnilo na bolje in ni treba hiteti. Ker je bil duhovnik truden, je mislil, da bi bilo dobro, če se odpočije. Previdno je položil sveto hostijo na mizo in kmalu zaspal. Drugo jutro se je podal na pot in kmalu tudi opazil, da je pozabil sveto popotnico. Srce mu je skoraj zastalo ob misli, da je pustil najsvetejše v hiši nevernikov. Hitel je nazaj, poiskal gostilničarja in ga vprašal, če je bil že kdo drugi v oni sobi, kjer je on spal.

Gostilničar ga je ves iz sebe vprašal, kaj je napravil s ključavnico, da ne morejo odpreti vrat, četudi je ključ v njej na zunanji strani. Vrata se ne ganejo nikamor. Vzeli so ključ iz ključavnice in skozi luknjo so opazili luč na mizi.

Vsi hišni stanovalci so šli z duhovnikom. Ta je samo malo pri-tisnil na kljuko in vrata so se takoj odprla. Padel je na kolena in

počastil Boga. Nato je začel govoriti o resnični pričujočnosti Jezusovi v sveti hostiji, da se morajo šteti srečne, da je bil pri

njih stvarnik nebes in zemlje in da je storil celo čudež.

Posledica tega govora je bila, da so vsi popadali na kolena in

prosili, da bi smeli postati katoličani. Duhovnik je ostal pri njih več dni, jih poučeval in tudi krstil.

Apostolstvo molitve.

Rev. John Plaznik.

Mesečni namen apostolstva molitve za mesec december:

Za voditelje.

Človeštvo je vedno potrebovalo dobrih voditeljev. Brez pravih voditeljev, kateri so res zanesljivi voditelji, svet ne more spoznati pravega miru in veselja. Papež dobro ve, česa svet potrebuje; zato nam naroča, da molimo, da nam Bog da prave voditelje.

Beri cerkveno zgodovino in videl boš, kako je cerkev vzgajala voditelje v vseh časih, odkar je zmagala nad poganskim Rimom, pa do sedaj. Menihi, obdelovalci polja, mojstri v arhitekturi in drugih umetnostih, so bili voditelji; pomagali so narediti in vzdržati civilizacijo in učili so pogane. Ustanovitelji slavni verskih redov, sveti možje in žene, katere je cerkev postavila kasneje na oltar, so z besedo in zgledom vodili ljudstvo po potu lepote, milosti in dela.

Moderne razmere zahtevajo nove voditelje, ljudi, kateri imajo krščanstvo za podlago, v besedi in dejanju.

Kdor hoče postati pravi voditelj, se mora naučiti pozabiti samega sebe in gledati na Onega, kateri je prišel na svet, ne zato, da bi mu stregli, ampak, da streže in pomaga drugim, da da

zgled, kako mora človek ravnati s svojim bližnjim. Naš prvi in najvišji vodnik je sin božji, po katerem se morajo ravnati vsi drugi voditelji. Ta vzor je imela vedno pred očmi katoliška cerkev pri vzgoji.

Ta mesec bomo molili za to, da bi se veliko naših mož in žen zavedlo, kako velikanski vpliv lahko imajo kot vodniki, če se vestno ravnajo po naukih svete cerkve.

Molitev vsakdanjega jutranjega dobrega namena:

O presveto Srce Jezusovo! Po rokah prečiste device Marije ti darujem vse molitve, dela in trpljenja današnjega dne; prvič, v spravo za vsa razžaljenja, katera trpiš v zakramentu presvetega Rešnjega Telesa, drugič za voditelje.

—o—

Patron za mesec november: Sveta Elizabeta.

Sveta Elizabeta je bila rojena l. 1207. Njen oče je bil Andrej II., ogrski kralj, njena mati pa Jera, hči koroškega vojvode. Svojo mladost je nedolžno preživela; poročila se je z deželnim grofom Ludovikom turingiškim in saškim, s katerim je v pravi ljube-

zni in edinosti živela. Njen mož je šel v križarsko vojsko, kjer je tudi umrl. Moževi sorodniki so jej vse vzeli in sredi zime iz njenega grada zapodili in pod ostro kaznijo prepovedali, da je ne sme nobeden pod svojo streho vzeti, v zahvalo, da je prej bolnikom in revežem pomagala in bolnišnico postavila za uboge bolnike in vdove in sirote. Po Jezusovem zgledu je vsem svojim preganjalcem odpustila in pozabila vsako njej storjeno krivico. Lahko bi se omožila z nemškim cesarjem, pa ni hotela; njena želja je bila za Jezusa živeti. Predla je, da je preskrbovala potreben kruh svojim otrokom, kar jej je preostalo, je dala ubogim, dasiravno je bila sama v največjem uboštvu. Stregla je bolnikom v bolnišnici in živela pod vodstvom zelo strogega spovednika. Še ko je njen mož živel, je prva na Nemškem stopila v tretji red sv. Frančiška, ki jej je poslal svoj plašč. Dajala je tretjemu redu in drugim najlepše zglede spokornega in svetega življenja; po dnevu je delala, po noči pa molila. Jezusu se je vsa posvetila in s celim srcem ga ljubila. Jezus jej je napovedal dan njene smrti; umrla je v 24. letu svoje starosti, 19. novembra 1221.

V boju za resnico in pravico.

Piše Prof. Rev. F. Pengov.
(Konec.)

G. Moreno — mučenec ljubezni

ENIJALNI in srčno pobožni naš junak, je imel samo eno napako, ki mu je prinesla smrt; ta napaka je bila: Moreno ni poznal strahu. Že 20 atentatov na svoje življenje je bil izjalovil z drzno odločnostjo. Zato se ni zmenil za mnogobrojna svarila. "Vse je v Božjih rokah", — to je bil njegov stalen odgovor. Leta 1875. so bile v Ecuadoru nove volitve. Moreno je želel odložiti svoje mesto in le prošnje najboljših prijateljev in papeževega poslanika so ga nagnile, da je sprejel zopetno izvolitev, ki je odločila zanj z ogromno večino glasov.

Da je vladal G. Moreno še šest let, bi bil republiko tako korenito utrdil v dobrem, da bi bila postala liberalizem in radikalizem sploh nezmožna za vladno. Seveda bi bil pa ta zgleđ potegnili za seboj tudi druge južno-ameriške sesterske republike, da bi bile izpremenile svoje vladne sisteme v prid katoliškemu svetovnemu nazoru. Zato so se združili domači sovražniki Morenovi z njegovimi nasprotniki, s prostozidar-skimi ložami vsega sveta, zlasti pa s severo-ameriškimi in nemškimi. Ker mu niso mogli priti do živega v odkritem političnem boju, so sklenili na svojem zborovanju v Simi, da ga umore.

G. Moreno je že dolgo vnaprej vedel, da bo enkrat umorjen. Mesec dni pred smrtjo je rekel prijatelju Juanu Aguirre Montufar, da se ne bosta več videla na svetu. Dva dni pred umorom je pisal istemu: "Umorjen bom. Srečnega se štejem, če umrjem za vero. V nebesih se bova videla". Dobival je vedno številnejša

in določnejša znamenja o naklepih sovražnikov.

Svoji usodi je šel nasproti mirno in odločno, vreden mučencev prvih krščanskih časov. Niti za trenutek ni zgubil dušnega miru, ampak je deloval naprej po natančno začrtani poti, vedno v Božji pričujočnosti, kot da se nima ničesar bati. Prijateljem, ki so ga svarili, je rekel: "Česa želi popotnik bolj, kot da dospe na svoj cilj? Kaj mornar bolj, kot da pozdravi bregove svoje domovine? Svojo usodo sem izročil v Božje roke, On me bo vzel iz tega življenja, kadar in kakor bo Njemu všeč".

Ko je naznanil Piju IX. svojo zopetno izvolitev, pravi v pismu med drugim: "Sv. Oče, prosim apostolskega blagoslova Vaše Svetosti..... Kolika sreča je zame, da smem biti zavoljo našega Božjega Zveličarja zasmehovan in obrekovan; kakšna neizmerna sreča pa bi bila zame šele takrat, ako bi mi blagoslov Vaše Svetosti izprosil iz nebes milost, da bi pretil svojo kri za Njega, ki je pretil svojo na križu za nas!"

Moreno je zadnje čase mislil največ na to, da bi stopil dobro pripravljen pred sodni stol božji. Posebnih varnostnih naredb ni izdal — pač pa normalne — dobro vedoč, da se proti peklen-skemu zvitim, nepostavnim naklepom sovražnikov trajno ni mogoče zavarovati. Saj se je imel boriti proti celemu svetu sovragov, ki tvorijo dobro organizirano in z vsemi sredstvi bogastva in moči preskrbljeno stranko, ki ne dela odkrito s poštenim orožjem, ampak z vsemi sredstvi pekla sredi temne noči.

Prišel je 6. avgust l. 1875. Bilo je ravno na praznik Spremenjenja našega Gospoda na gori in prvi petek v mesecu. Zjutraj je bil Moreno pri sv. maši in prejel sv. obhajilo. Ob eni popolu-

dne se poda proti vladni palači. Idoč mimo stolnice stopi noter, da počasti Najsvetejše, ki je bilo izpostavljeno. Dolgo je molil. Ko pride na prelepo stebrasto stopnišče, ki tvori vhod v vladno palačo, ga obda truma zarotnikov in zada z bodali in meči in revolverji 22 smrtnih ran.

"Dio no muore!" — "Bog ne umrje!" so bile njegove poslednje besede. Četrť ure pozneje je sprejel mučenec v stolnici sv. poslednje olje in vesoljno odvezo, in z znamenjem, da odpušča morilcem iz srca, se je preselila njegova velika duša v lepše življenje ob vznožju tistega misijonskega križa, ki ga je bil leto prej nosil na lastnih ramah.

Kako krasne in pomenljive okoliščine se združijo ob trdi in krvavi smrtni postelji Morenovi! Za Boga, za Cerkev in domovino, na petek Jezusovega Srca, ob uri Jezusove smrti, na praznik Njegovoga poveličanja, kmalu po sv. obhajilu, neposredno po dolgi in vroči molitvi pred najsvetejšim zakramentom!

Umor G. Morena je bil dejanje zasebnega maščevanja, kakor so hiteli bobnat liberalno - frama-sonski, med seboj zmenjeni listi celega sveta. V resnici so pa meči in kroglice veljale katoliškemu državniku zato, ker je imel dovolj poguma, da razvije na višavah kordiljerskih pred očmi vsega sveta prapor krščanskega vladnega principa in to ob času, ko so ga vse druge vlade teptale z nogami. To priča papež Pij IX., ki je govoril v javnem nagovoru na romarje besede: "Pal je pod jeklom morilčevim kot žrtev svoje vere in svoje krščanske ljubezni do domovine".

Narodna skupščina je sklenila postaviti umrlemu predsedniku veličasten spomenik z napisom: "Garcia Morenu, najplemenitejšemu sinu ekvadorskemu, umrle-

mu za vero in domovino, hvaležna republika".

Doprni kip v zbornici ekvadorski je nosil napis:

"Prenovitelju domovine, mučencu katoliške civilizacije".

In 50 let pozneje, ob stoletnici telesnega rojstva Morenovega, je izjavil sv. Oče Benedikt XV.: "Kri prelita po rokah brezbožnega morilca in zadnji krik, ki se je vtrgal iz Morenovega srca, nam daje najlepše spričevalo,

koliko da zamore odpustiti človek, ki posveti vse svoje življenje službi Božji in blagru bližnjega".

Božja previdnost je hotela s sijajno blistečim zgledom pokazati svetu, v čem da obstoji rešitev narodov: "Edinole v doslednem priznanju in praktičnem izvrševanju nauk Kristusovega — katekizma. V krščanski značajnosti za posameznike, v krščanskem državnstvu za cele na-

rode". To dvojno je temeljna ideja zgodovine velikega Garcie Moreno. Oboje se pa da doseči le z mnogim delom in bojem. O, da bi bil G. Moreno tudi našemu času in zlasti naši slovenski domovini vzor katoliškega delavca in državnika!

Prijatelj, ali si nam pridobil že novega naročnika? Zakaj ne?

Mala Cvetka.

Rev. John Miklavčič.
 (Dalje)

Po dokončani cerkveni molitvi so zazvonili zvonovi najprvo pri sv. Petru, nato pa tudi v drugih cerkvah. Lahko si predstavljate, kako je bil slovesen trenutek, ko je zvonilo v 400 cerkvah naenkrat v čast sv. Tereziji, oni Tereziji, ki je nepoznana svetu ponižno živela kot uboga, preprosta karmeličanka v neznatnem mestu Lisieux, a sedaj pa je bila tako povišana vpričo velikanske množice vernikov. Nad tronom za velikim altarjem pa je padla zaveza in obžarjena od električnih luči se je zablestela podoba sv. Terezije. Na podobi je bil na vrhu Jezus s krono na glavi, zdolaj pod njim pa je klečala sv. Terezija, držeča v rokah šopek cvetic in je gledala proti nebeškemu Ženinu. Obenem se je videlo, da ji rože padajo iz rok in se vsipljejo na zemljo. Vsi navzoči so se ozrli na prelepo podobo in kleče na kolenih so počastili novo svetnico — sveto Terezijo in prosili so jo, da naj vsem izprosi posebnih milosti.

Takoj nato so sv. Oče pristopili k altarju in so peli sv. mašo v čast sv. Tereziji. Ura je bila pol dveh popoldne, ko je slovesnost minula in so verniki jeli odhajati iz cerkve. Popoldne ob 4. uri so zopet zažarele vse luči v cerkvi in prišli so sv. Oče počastiti novo svetnico. Do poznega večer-

ra so prihajali romarji v cerkev deloma počastit sv. Terezijo, deloma se udeležiti svetoletnih popolnih odpustkov. Ko se je pa naredila tema, je pa zunaj na cerkvi sv. Petra zagorelo 25,000 lamp in 5000 bakelj in zopet so se še enkrat oglasili zvonovi v pozdrav Mali Cvetki.

Francoski romarji so ostali še v Rimu in so v svoji cerkvi imeli slovesno tridnevno na čast sv. Tereziji. Vsak dan so bile tri pridige in mnogo maš, ob 10. je bila vsaki dan škofovska maša in popoldne slovesne večernice, katerih so se udeležili vsi francoski duhovniki, škofje in kardinali. Zadnji dan so po podeljenem papeževem blagoslovu zapeli zahvalno pesem in v očeh vseh so iskriale solze hvaležnosti do Boga, ki je v sv. Tereziji zopet dal nov sijaj katoliški cerkvi na Francoskem.

Zares, Francoska je bogata na svetnikih in letos je bilo toliko služabnikov in služabnic božjih s Francoskega prišteti blaženim in svetnikom, da jih je za ene posebne litanije zadosti. Čudno, kaj ne! Na eni strani je na Francoskem večno preganjanje katoliške Cerkve, na drugi pa toliko svetih duš, kot nikjer drugod. Ako potuješ po Francoskem, vidiš krasne cerkve, monumental-

ne stavbe Bogu v čast, zato bi pričakoval, da tu cvete vera. — Lahko stopiš v nedeljo zjutraj v kako cerkev, videl boš kakih 20 ali 30 ljudi pri sv. maši, pri kateri ni nobene pridige. Obide te misel, da je Francoska mlačna v izpolnjevanju verskih dolžnosti, nasprotno pa v ravno isti deželi se godijo čuda kot nikjer drugod — kot n. pr. v Lurdu, na grobu sv. Janeza Vianeja in sv. Terezije.

Sv. Terezije ostanki sedaj počivajo v srebrni rakvi, katero je podarila Brazilija.

Ta mila svetnica si je osvojila ves krščanski svet. Začeli so ji graditi kapelice in v Ameriki bo nekje en škof sezidal škofijsko cerkev v čast sv. Tereziji. Po cerkvah vidiš lepe kipe sv. Terezije, pred katerimi verniki pobožno molijo in njej v čast prižigajo luči. Po mnogih cerkvah se je od 21. do 29. septembra obhajala devetdnevna kot priprava na njen praznik, ki je 30. septembra. Poslanstvo Male Cvetke je v tem, da bo klicala duše nazaj z grešnih cest na ozko pot ponižnosti, preprostosti, in jih bo učila ljubiti Boga. Ona je že mnogo duš odvrnila od greha, zato pa, dragi čitatelj, se tudi ti obrni k tej svetnici, ako poznaš kakega človeka, ki tava v smrtni senci

greha in brezvere. Priporočaj ga vsaki dan sv. Tereziji in ona ga bo prav gotovo okrenila na pravo pot. Ti si morda v težavah in stiskah, opravi devetdnevnicu na čast sv. Tereziji in prejel boš iz njenih rok, kar potrebuješ. Ona je *cadodeika*, o tem priča ves svet, ona bo do konca sveta izpolnjevala obljubo, da bo dobro delala na zemlji.

V bliskovitem zmagoslavju gre njeno ime preko zemlje; milijoni jo poznajo, tisoči in tisoči so že prejeli obljubljenega cvetja iz njenih rok. Sv. Terezija je velika pred Bogom in pred ljudmi. Če se zamislimo v njeno zemsko življenje in gledamo vse to, kar se je zgodilo po nji in radi nje, zaslutimo, da pomeni sv. Terezija veliko več v sv. Cerkvi, kot bi mislili samo ob površnem pogledu na njo. Ona ni samo pester, dehteč cvet v vrtu božjem, ki nas vabi, da ga občudujemo, tudi ni ona samo tisti ljubki otrok, ki nas dvigne v visokem poletu svoje čiste duše v višine religiozne poezije; kdor jo gleda le tako, tisti je ne razume in ne razume njene velike naloge, ki jo ima vršiti v človeštvu. Ni njena glavna naloga delati čuda v telesnih potrebah, njena naloga je višja in obsežnejša. Če hočemo Terezijo prav umeti, potem moramo poznati one velike besede iz njene knjige: Moja naloga je, da bom učila ljudi Boga tako ljubiti, kakor sem ga jaz ljubila; pokazati hočem dušam malo pot zaupanja in udanosti". V tem je žarišče vseh njenih misli in želja, to je tista največja skrivnost njenega posmrtnega delovanja in je ona prva naloga, ki jo je poveril Bog prav njej. Zato je še isti dan, ko je zatisnila svoje telesne oči, nastopila svojo pot po zemlji, da budi kot usmiljen angelj, izbran iz človeškega rodu, srca k ljubezni in zaupanju. A ker je pozornost zemskih otrok obrnjena v prvi vrsti na časne dobrine, zato so

delale njene roke tudi v tem oziru neprenehoma nove čudeže. Povsod je pomagala in si je pridobila srca. Med tem pa je pohitel njen božji Ženin, da je dvignil svojo nevestico na svetniški oltar. Tako je nezmotljivo izpričana njena svetost in s tem je svečano potrjena tudi njena naloga, ki jo ima izvršiti med nami in jo bo po svojih lastnih besedah vršila dotlej, dokler ne bo "angel zaklical, da časa ni več".

Da, bolj kot vse drugo je ta svetnica voditeljica duš na poti božje ljubezni. Veličasten slavospev te ljubezni bi lahko imenovali knjigo njenega življenja. In vendar ni v njej globokih mističnih razprav, vse je tako otroško preprosto, dostopno vsaki človeški duši, ki se hoče odpreti njene-mu nadnaravnemu vplivu. V vsej religiozni literaturi je le težko najti primerov za njo. V novi luči nam je takorekoč pokazala božje usmiljenje, vsaj je tako nedosegljivo iskreno in lepo, kar nam je napisala o tem usmiljenju, o dobroti Očeta, kot ga je spoznala v evangeliju. K brezmejnemu zaupanju kliče vse, kliče tiste, ki še niso umazali svoje duše od krstnega dne dalje, kliče pa tudi one, ki tavajo v smrti senci greha, spominjajoč jih Zveličarjevih besed o Samaritanki in grešnici v templju.

Zaupanje roteka iz ljubezni in obratno je ljubezen sama vir zaupanja. Ta ljubezen božja ni bila v Tereziki brezplodno čuvstvovanje; krepka korenika je bila, ki so iz nje poganjale številne kreposti, žarek plamen je bila, ki ga je docela použil. Iz te ljubezni je izšel oni požrtvovalni duh, ki je naredil iz šibkega otroka junaško, neustrašeno učenko Križanega. Z žrtvami je netila božji plamen v sebi, saj je porabila vsak trenutek svojega zemskega življenja tako, da je dala Bogu, kar je bilo v njeni moči. "Od svojega tretjega leta dalje

nisem Bogu ničesar odrekla", je priznala sama. Zato pa je rastle ljubezen v nji neprestano, preobrazila je njeno notranjost, dvignila jo je v kratki dobi na višek popolnosti. Če je Terezika že v dneh njenega življenja vsa zagorela v močnem ognju božjega plamena in je zahrepenela, da bi nesla veselo vest o božji ljubezni vsem rodovom križem sveta, koliko večja mora biti ta njena želja sedaj, ko gleda Boga iz obličja v obličje, ko ve, kaj so nebesa in razume še bolje kot nekda, koliko je vredna vsaka posamezna človeška duša. Zato Terezija ne more mirovati. Na zemljo prihaja, da išče duš, da jim govori o sladki skrivnosti življenja ljubezni, uči jih porabiti bežne trenutke zemskega življenja. To je njena naloga, ki jo vrši v dušah. A to njeno delo je odkrito le božjim očem; ljudje ga ne gledajo, ne poznajo teh notranjih čudežev v kraljestvu duha. In vendar so ti večji kot vsa čudežna uslišanja v časnih zadevah, ki se gode na njeno priprošnje.

Največje dobrote ona deli tistim, katerim utrjuje v srcu zaupanje v božje usmiljenje in jim odpira dušo, da sijajo žarki večne ljubezni vanjo. Te dobrote predvsem so one mistične rože, o katerih je rekla, da jih bo sipala na zemljo. Kdo bi preštel te cvetove, kdo ugotovil, koliko duš je že ona rešila.

O Terezija, stopi tudi med nas, izvršuj to svojo nalogo tudi med našim narodom! Glej, mi ne prosimo le toliko časnih dobrot, saj so minljive, a nekaj te prosimo, izberi si tudi med nami duš, ki bodo šle za teboj, ki bodo razumele Kristusovo besedo: "Prišel sem, da ogenj vržem na zemljo in kako želim, da bi se vnel".

Pripravi srca, da vsplamte v tem nadnaravnem ognju, da se očiščujejo v njem sama in zadoščajo tudi za grehe drugih. Terezija, pridi, potrka na mnogo src! Tista, ki so prazna, razjasni

z žarki vere sv. Boga, ona, ki klonejo v brezdelju malodušnosti, dvigni k novi moči zaupanja v usmiljenega Očee, vsem tistim pa, ki hrepene po popolnosti, povej, da je vsa svetost v izpolnje-

vanju prve zapovedi: Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem in vso dušo.

Sv. Terezija, ti mila nebeška Cvetka, vodi naše izgubljene bra-

te k Bogu, da se vrnejo nazaj, kot se je vrnil izgubljeni sin k svojemu očetu, pa tudi nas ne zapusti in nam pomagaj, da hodimo varno po stezi ponižnosti in preprostosti do vrat večnosti.

Večne muke pekla.

SI ŽE KDAJ resno prevdarjal to besedo "na vekomaj?" Ali si se že kdaj prav živo zamislil v to, kaj se pravi, za vso večnost biti mučen v peklu, na vse veke biti zavržen?

Recimo, da si ležal eno noč brez spanja, vrhutega te je pa mučila bolečina, tako da ti je glava žarela od trpljenja in je bila tvoja postelj vroča, — kako si čakal željno na udarce iz zvonika, kako neizmerno dolge so bile že posamezne četrti, kaj šele ure! Ako pa si imel kdaj zastrupljeno rano, tako da ti je moral zdravnik jo izžgati z žarečim železom ali pa ti je moral razrezati s svojim nožem meso tje do kosti, — kako si trepetal v silnih bolečinah tiste hipe in z grozo se spomniš nanje, saj si uverjen, da bi jih ne bil mogel prestati, da niso tako hitro minuli.

Kako pa, moj dragi, če bi one dolge noči boleznin in muk trajale nepretrgoma do tega hipa zdajle! In če bi ono izžganje in izrezavanje zdravnikovo v tvojem mesu trajalo ne par sekund ali minut, ampak pol ure, cele ure, da, — cele dneve, tedne, mesece, leta? Imaš zdaj majhen pojem, kaj se to pravi, valjati se na strašnem ležišču v peklu celo večnost, brez najmanjšega polajšanja, kričeč, tuleč in z zobmi

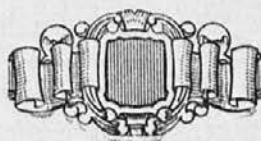
šklepetajoč od neznosnih bolečin in muk?

Misli si zdaj v peklu jama, tako široko, tako dolgo in tako globoko, kot je prostor, ki ga zavzema naša zemlja in solnce in vse zvezde in ves vsemir. In v to jama bi padlo drobčkano zrnice peska, ne vsak dan, ne vsako leto, ampak vsakih tisoč let, — tako dolgo, da bo jama polna. Tisoč let preteče, prvo zrnice pade; drugih tisoč let po dolgem, dolgem premoru mine, drugo zrnice se zakotali v ta neizmerni prepad; še čakamo tretji tisoč let, tretje zrnice. Koliko milijonov stotisoč let mora preiti, da bo le samo dno te nepregledne jame pokrito z eno lahno plastjo peskovih zrnice! Pa še vedno žge ogenj v telesu z isto pekočo strašno bolečino; še vedno gloje in grize črv kesanja in obupa v srcu, ne da bi umrl; še vedno polni dušo groza božjega prokletstva in zavrženosti. — Ali polna mora biti vsa ta jama, ne le dno pokrito s peskom, in — o j gorje, vsakih tisoč let pade le eno samo drobno zrnice vanjo! Kateri računar more izgovoriti število teh tisočletij, kateri učenjak jih zapisati, da bo brezdno do vrha nasuto? Zavrženi pa vsa ta dolga dolga tisočletja trpi, joka, obupuje.

Vseeno, enkrat je pa ta jama, tako dolga in tako široka in tako

globoka, kot je prostor, ki ga zavzema naša zemlja in solnce in vse zvezde in ves vsemir okrog njih, le polna zrnice peska, padajočih na tisoč let vanjo. Kaj pa zdaj? Ali so zavrženi prišli bliže zaželjenemu koncu svojih bolečin? Ali je že peklena večnost, ali vsaj njena polovica, desetina, stotina? Je minul vsaj tisoči del večnosti, vsaj milijonski? Ne! Ne! Ta konec bolečin je še prav tako daleč, kakor je bil ob prvem padcu zrnca. Nesrečni pogubljeni vedo to, in kakšno strahotno bolečino rodi vedno znova misel in zavest skozi celo večnost in brezkončnost ne bom videl luči nebes, ne bom rešen teh muk, ne bom nehal gledati teh nesrečnih sotrpinov, ki imajo do mene le sovraštvo, pekel me bo ogenj in žgal do kosti, moja duša bo tako samotna in obupana in neutolažljiva! In sam sem se za kratko in majhno prepovedano veselje onega sveta obsodil in vrgel v to morje muk! Malo bi moral poskrbeti za svojo dušo v življenju, pa kje bi bil zdaj! Namesto satana in hudobnih duhov in zavrženih, bi gledal in užival in v neizrekljivi sreči ljubil Boga in njegove izvoljene.

O prestrašna misel, biti zavržen in proklet na veke! Skrbi za svojo dušo, dokler je še čas! Pomagaj na vse načine bližnjemu, da ga rešiš večnega pogubljenja.

Spomini z lepih dni.

Piše K:

2. NA SREDI MORJA.

OM! bom! bom! bom! bom! bom!..... je bobnalo globoko doli pod nami, mislim sedem nadstropij. Propelarji so bili pod parnikom po vodi in vrtali, vrtali....., da se je morje jezilo in penilo same jeze, češ, “nositi vas moram, pa še vame vrtate, da vas moram še naprej pehati”. Mogočni naš France jo je pa rezal in mahal dalje, dalje, sredi te nezmerne morske ravnine, kakor bi se za vso jezo morja nič ne zmenil.

Takoj v soboto zjutraj, prvi dan naše morske vožnje, se je začelo tisto enolično, skoraj bi rekel duhamorno življenje, ki je lastno morskim vožnjam, katerega se človek v nekoliko urah tako naveliča, da si zaželi zopet — pristanišča. Greš v “parlor”, sedeš, nekoliko čitaš, pa se ti ne ljubi. Vstaneš, greš na krov, nekoliko hodiš, sedeš, zopet hodiš. Greš nazaj v kabino pa zopet nazaj na krov, pa zopet v parlor, — da, kakor bi nečesa iskal.

Nikjer ni obstanka. Posamezne gručice se zbirajo v razne igre, pa samo za kratek čas. Človek gre gledat na levo, gre gledat na desno, nazaj — naprej, sama voda, strašna, nezmerena množica vode.

Potniki komaj čakajo jutra, ali po nekaterih parnikih obeda, ko izvedo, kako daleč so že proti svojemu cilju. Potem računajo zopet in zopet, koliko milj bo treba še prevoziti, koliko dni, koliko ur bo treba biti še tu na morju.

Dolgočasna je morska vožnja,

dolgočasna, vsaj za me. Posebno še, ako nima človek primerne družbe, s katero bi se nekoliko pozabaval; je morska vožnja strašno dolga in nezno dolgočasna.

Ako je pa še morje nemirno, da pride še Urh na vrsto, — potem pa.....

Mi slovenski romarji smo bili jako lepa družba in nam zabave ni manjkalo, zato te enoličnosti nismo toliko čutili. Le prekratek nam je bil čas. Vstajali smo tako pozno, vsaj nekateri, katere pa ne smem izdati, da so skoraj vsaki dan zamudili ne le zajutrek, temveč tudi obed. Po obedu smo imeli običajno črno kavo z nekoliko kapljic “ta močnega” v gostilni, to pa ne iz kakih pregrešnih poželenj proti Stric Samovi enajsti zapovedi: “Ne pij alkohola!”, temveč iz gole skrbi za naš želedec, da smo mu dajali pogum, da bi ne opešal in ne moral celo kake Urhe klicati na pomoč.

Urhov smo se zares vsi prav zelo bali, ker so prava morska pokora.

Nato smo šli nekoliko posedet na krov, kjer se je kmalu oglasila kaka pristna kranjska pesem. Posebno Father Oman se je odlikoval z znanjem slovenske narodne pesmi, da smo začeli dvomiti, če je res on rojen tam v mrzli Minnesoti in ne kje v kaki gorski vasi na Slovenskem.

Vse je kazalo, da je moral kedaj pridno fantovati. Imel jih je kar na “žnorci”. Urezal jo je, mi pa za njim, pa smo celo okolico zabavali.

Nato smo se pa navadno porazgubili po svojih kabinah, —

kjer smo skoraj vsi zlezli vsak v svoje “nadstropje” in si ga privoščili morda kako urico, včasih več, včasih manj.

Popoldanska godba nas je spravila zopet na krov, kjer smo dobili tudi čašico kave. Do večerje smo potem ubili čas z raznimi igrami, deloma sva vsaj midva duhovnika porabila, da Davida zadovoljiva z njegovim brevirjem in dala tudi Bogu, kar je bilo božjega.

Zvečer smo se navečerjali, zopet želedec nekoliko “ojunačili”, malo zapeli, se posmejali, šli na običajni “movies” (kino) — pa spat.

To je bil naš dnevni red celo pot, od petka ponoči do druge sobote popoldne, ko smo se izkricali v Havre.

Z nami na parniku je bila tudi častita Mati Angelina, generalna predstojnica naših slovenskih šolskih sester Frančiškank iz Maribora. Vračala se je s svoje kaničnice vizitacije, ko je vizitirala ameriško kolonijo teh sester. Kako se povsodi najdejo ljudje, ki visoko spoštujejo katoliške sestre, smo videli tudi tukaj na parniku pri č. Materi Angelini! Ko je bilo nekoliko mrzlo in je sedela na krovu na stolu, in ni imela gorkih “kocov”, da bi se vanje zavila, našla se je vsikdar kaka dobra gospa, ki jo je ogrnila s svojim, “da bi se ne prehladila”.

O ne, ni še ves svet tako podivjan, kakor so slovenske verske poturice!

Da je Francija katoliška dežela, dasi ne vladno katoliška, in da se kompanija smatra za katoliško, smo videli na celi poti na morju.

Duhovniki in sestre, ki so se obrnile za vozne listke naravnost na kompanijo, so povedali in povedale, da so dobile 30 odstotkov popusta, kar baje daje kompanija vsakemu katoliškemu duhovniku in vsaki katol. sestri, ako kupi listek naravnost pri kompaniji. To povem za to, da bodo čč. sestre in tudi čč. gospodje vedeli se poslužiti te pravice in polajšave. Ako se na tako veliki cesti prihrani kakih \$30.00 ali \$40.00, to pomenja za Evropo že veliko svoto.

Ta katoliški značaj kompanije smo pa posebno prijetno opazili v nedeljo. Tu ni bilo treba duhovnikom moledovati pri raznih častnikih za dovoljenje za javno službo božjo. Sami nadzorniki obeh razredov so za to poskrbeli. Naprosili so dva duhovnika, da sta maševala eden ob 9. uri v drugem razredu in drugi ob 10. uri v prvem. Obe službi božji sta bili s francosko pridigo.

Ko smo se vračali s Canadian Pacific je bilo drugače. Tam so pokazali, da je kompanija nekatoliška, angleška. Ko smo prosili dovoljenja za poznejšo nedeljsko javno službo božjo, nam je uradnik rekel osorno: "Da, samo do 8. ure mora biti vse končano". Episkopalci in drugi so pa imeli svoje službe božje lahko celo dopoldne. Samo mi katoličani smo morali biti do 8. ure gotovi.

Za nas Slovence ima pač francoska linija kar še največ privlačne sile. Vsa uprava se nam zdi bolj naša, posebno pa je hrana — naša. Na Kanadski liniji je bilo na jedilnem listku napisanih najmanj sto različnih jedil, pa smo šli lačni od mize, ker je bilo vse pripravljeno po angleškem načinu in vsake stvari se je prineslo toliko, da je bilo skoraj povečevalnega stekla treba, da se je videlo, če je kaj na krožniku. Na francoskem parniku je gotov jedilni listek, kjer vsi dobe enako; jedil je pa toliko, da se človek lahko naje, če enega ne,

pa drugega. Navaden obed je bil: predobedek, t. j. ribice, olive, zelena in druga taka drobnjava kot "apetizer". Juha, ribe s prikuho, kaka pečena jed, kakor "karfijoli", omelete, šmaren, pe-ta jed meso z najmanj tremi prikuhami in salato, pecivo, štiri ali pet vrst sadja, suhega in navadnega, in — vina, belega in črnega, kolikor ga je kdo hotel. Vse to ševda je privlačna sila za naše ljudi, da gredo tako radi na parnike te kompanije, česar vsega druga linija nima. Govoril sem z agentom drugih linij v Ljubljani in mi je tožil, kako vse hiti samo na Francosko. To je vzrok. Naj ti agentje povedo kompanijam, kaj hoče naš narod, pa bodo šli tudi na druge.

Opazili smo na "La France" tudi veliko uljudnost parnikovega osobja do sester in duhovnikov, česar smo drugod pogrešali, da, videli ravno nasprotno. Zato ni čuda, da smo se vsi, prav vsi, dobro počutili na "Francetu" in ako bomo še šli kedaj v Evropo, si bomo najbrže zopet njega izbrali. Samo v prihodnje se bomo hitreje priglasili za kabine, da bomo dobili kabino kolikor mogoče proti sredini parnika, kjer se ropotanje propelerjev ne čuje tako ali skoraj nič, kakor odzadaj. Par dolarjev se plača za kabino več.

V pondeljek dopoldne smo se peljali mimo krasne ledene gore. Bil je to veličasten prizor. — Kakor velikanska gora je molela ta kos ledu, gotovo štiri sto črevljev višine. Pravijo, da je ledu samo ena desetina izven vode, devet desetina ga je pod vodo. — Kako velikanski kos ga je moral biti! Videlo se mu je, kako se je ostro odtrgal na severu od ostale ledene morske skorje in odplaval proti jugu. Moral je biti pa na potovanju že najmanj dva, tri mesece in so ga solnčni žarki gotovo vsaj že 90 stotin ogledali. Kako velikanska je morala tedaj biti ta gora, ko se je odtrgala. — Ševda smo bili vsi potniki na

krovu in občudovali ta prizor. Skušali smo dobiti kolikor mogoče lepo in določno sliko, pa se ni dalo, je bila gora predaleč. Spomnili smo se pa vsi in vsi tudi o tem govorili, kako je taka gora potopila nesrečno "Titanic" prav blizu tam, kjer smo bili.

V bližini smo videli plavati po morju tudi še več malih ledenih gora, tako da so se nekateri že res bali. Kaj če še mi zadenemo ob katero! Vendar je bil strah nepotreben. Videli smo, kako je poseben parnik stalno plaval okrog njega, oziroma se držal v bližini, da je stražil in opozarjal ladije na nevarnost zlasti ponoči.

Na kresni dan, praznik sv. Janeza, smo imeli slavnostni dan. Father Oman je godoval. Pravi in cel kranjski Janez je. Ševda smo mu vsi častitali in ga peljali v salon, kjer je moral slavnostnemu dnevu primerno "tritati" svoje goste.

Tako so potekale ure, potekali dnevi in teden se je nagibal in suha zemlja se je bližala, oziroma mi njej! In res. V petek je bilo sedmi dan naše vožnje, ko smo zagledali na levi suho zemljo — Anglijo. Nekako ob 6. uri smo prišli v Plymouth, kjer so odložili angleško pošto in angleške potnike, mi smo jo pa krenili dalje proti Franciji.

Na parniku je vladalo veselo razpoloženje. Kakor hitro smo zagledali suho zemljo, počutili so se vsi bolje in veselejše. Velika plesna zabava je bila isti večer. Vse je norelo pozno v noč, recimo raje pozno v jutro, tako da še potniki, ki bi se bili radi naspali, nismo mogli dosti spati. Svet je pač ves nor, kar ga je.

V soboto zjutraj smo mislili, da bomo že v Havre. Pa so vozili tako počasi, da smo prišli tja šele ob dveh popoldne.

S potnimi listi nismo imeli težave, šlo je hitro in brez sitnosti. Sitnosti dela potnikom samo prevzetna Amerika, to smo videli na potu, kar nam pa ni nič kaj v čast.

V Havre nas je že čakal vlak, katerega smo zasedli prav pri parniku. Bil je to poseben vlak samo za potnike parnika La France. Nekako ob petih jo je potegnil iz pristanišča. Dirjal je kakor nisem še nikdar videl vlaka tako drveti. Metalo nas je sem pa tja, da smo se bali, da dobimo morsko bolezen. Da, to smo tudi pozneje opazili, da vozijo francoski vlaki veliko predivje, prehitro. Človeka je kar groza, ko meče vozove sem pa tja po železni cesti in pri ovin-kih ali križiščih ropota, da vsakdo samo čaka, kedaj se bo našel v grabnu poleg pota ali pa kar naravnost v večnosti.

Imeli smo na tej poti tudi malo smeha. Neki Mažar je moral v vlaku stati. Prav tik njega je pa visel jako lep ročaj s stropa. Mislil je, da je v vozu kake počestne železnice, kjer so taki ročaji za one, ki ne dobe sedežev. In res je ubogi Mažar zagrabil za ročaj. Toda komaj ga je dobro zagrabil, ko vlak zapiska in začutili smo, da so vse zavore napeli do skrajnosti. Vlak se je ustavil s silo, morda na 200 korakov.

Vse je prestrašeno gledalo skozi okno in se povpraševalo: "Kaj se je zgodilo?" — "Nesreča!" so mislili nekateri. V tem so pa že prišli sprevodniki. Prav

tik nas so našli zasilno zavoro odprto in Mažara držati za zavoro. Seveda se je vse smejalo, razun Mažara in sprevodnikov. Prav tik Mažara je pa sedel človek, ki ni imel listka za drugi razred na vlaku, temveč za tretjega. — Tega je pa sprevodnik prijemal za ramo, da mora doplačati. Zato nismo vedeli, kateri je sedaj v težavah. Pomagali smo mu tolmačiti. Mažar je mislil, da bo vse v redu, ako plača sprevodnikom nekoliko frankov; mi smo videli, da je ta drugi človek bil Slovenec, Krašovec, in se je uredilo, da je on samo doplačal za tretji razred; Mažara so pa napisali, mu vzeli vozni listek, v znamenje, da je aretiran, da se mora zglasiti pri načelniku postaje v Parizu.

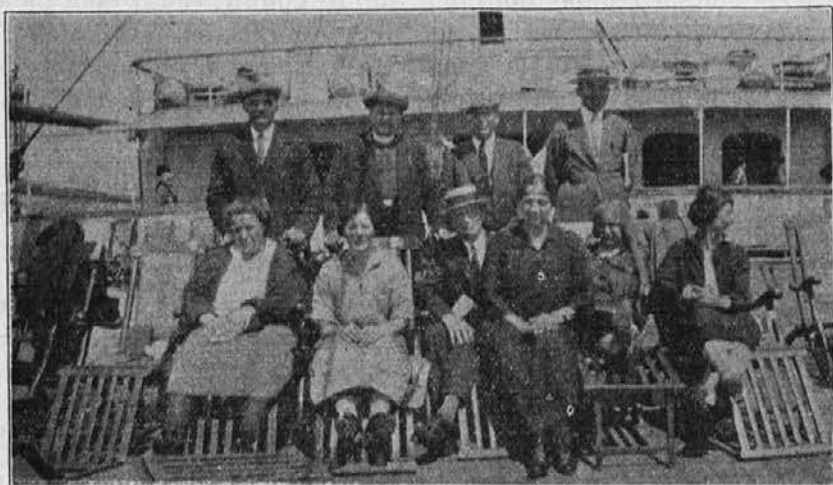
V Pariz smo prišli zvečer nekako ob 8. uri. To vam je bila tu zmešnjava. Tu smo videli, kako je potreba za navadnega človeka, da ima že naprej preskrbljeno kak hotel in na postaji človeka, ki razumi jezik. Par tisoč ljudi, vse se gnete, vse kriči, vse vas vleče, eden tja drugi sem. Mi smo našli človeka, ki je znal hrvatsko. Na parniku že smo si pa zagotovili hotel, kateremu se je brezžično sporočilo, koliko nas bo. Tako smo sedli na auto, pokazali naslov hotela in odšli. Samo ena naša potnica ni hotela s

postaje, dokler ne uredi vsega potrebnega kovčeka, Miss Kat. Triller. Ker nismo mogli čakati na autoih, dali smo agentu naslov z naročilom, naj ji uredi njen kovček in jo potem pošlje na naš naslov. Toda mi smo se že navečerjali in se pripravljali spat, Miss Triller pa le ni bilo. Bali smo se za njo in jo šli iskat na postajo, kjer je pa seveda nismo našli. Prav žal nam je bilo za njo, ker je bila ena izmed lurških in rimskih romaric. Zgubili smo jo tako, da smo jo našli še-le doma v Ljubljani.

V Parizu smo stanovali v Hotel Boudin, Rue de Boudin No. 10. Tam je neki Mr. Parker, Hrvat, ki pomaga potnikom in jim preskrbljuje vožne listke, hotele, jim služi za tolmača. To je jako dober človek in zanesljiv in mi smo bili zadovoljni z njim, izvzemši, da se nam je zdelo, da je preveč zahteval za svojo službo, najmanj \$3.00 od osebe. Vendar ako premislimo, da mora tudi živeti in da je le velika pomoč, ako najdete v tako velikem mestu, kjer je toliko lumparije, človeka, s katerim se lahko pogovorite, vam pokaže vse in uredi vse, ni to veliko in je boljše, da človek toliko da, kakor da bi bil kje drugje okraden o vse.

Ko smo se vračali, smo bili v istem hotelu in je bil Mr. Parker zopet jako ljubezniv z nami. Zato svetujem slovenskim potnikom, ki bodo potovali skozi Pariz, naj brzojavijo s parnika nanj in na ta hotel, pa bo za nje vse preskrbljeno. Hotel je primeroma jako čeden, ni za bogataše, vendar snažen, hrana dobra in nobenih nerednosti nismo opazili.

V stiski smo za denar, lepo te prosim dragi naročnik, pomagaj svojemu listu in pošlji takoj obnovev svoje naročnine.

Družba slovenskih romarjev na parniku La France.

Tolažba dušam v vicah.

P. A. F.

Vsa dobra dela skupaj ne odtehtajo ene daritve sv. maše, ker so taka dela človeška, sveta maša pa je božje delo. Mučeništvo ni nič v primeri z daritvijo svete maše, ker je mučeništvo dar, katera človek daruje Bogu in sicer daruje svoje, človeško življenje; pri sveti maši pa Bog daruje svoje telo za človeka.

Daritev svete maše je največja pravna daritev, katero moremo darovati Bogu za uboge verne duše v vicah. Sveti Krizostom piše: "Dobro so uredili apostoli, ko so zapovedali spomin za mrtve pri sveti maši, ker so vedeli, koliko koristi bodo imele duše v vicah od tega". Angelski učenik, sveti Tomaž uči isto: "Ni druge zadostitve, katera bi tako hitro pomagala reševati duše v vicah, kakor daritev svete maše". Cerkevni zbor tridentinski je določil: "So vice, in dušam, katere so tam, pomagajo verniki največ z daritvijo svete maše".

Pri sveti maši je duhovnik in ljudstvo, ne samo, da molijo za mrtve, ampak obenem darujejo Bogu vso ceno, katera gre božji pravici in tako zadostuje jezi božji. Če bi sodnik obsodil reveža v hudo ječo, ker ne more plačati svojih dolgov in bi zapovedal, naj ga odpeljejo v zapor; ljudje bi ga prosili, naj izpusti reveža, pa zastonj; če bi pa prišel kdo in plačal revežev dolg, bi ga sodnik izpustil.

Duše so jetnice v ječi, ker niso plačale vsega, kar dolgujejo Bogu. Kadar molimo in prosimo za nje, se jim nekaj tega dolga odpusti. Vendar, če niso naše molitve popolne in če ne prihajajo prav iz srca, ne moremo upati, da bodo duše, za katere prosimo, takoj oproščene. Toda, če smo pri sveti maši, ali če se maša bere za ubogo dušo, če darujemo sveto mašo božji pravičnosti z namenom, da ji zadostimo, gotovo plačamo velik del njenega dolga.

Pri sveti maši se daruje najsvetejše, najčastitljivejše, brezmadežno človečanstvo Kristusovo, to človečanstvo, katero je obenem božanstvo, Kristus sam s svojimi ranami in trpljenjem, s svojo predragoceno krvjo.

O nekem kapitanu pripovedujejo, da je bil nekoč na morju, ko je nenadoma nastal velik vihar. Vzel je otroka, ga dvignil proti nebu in obljubil, da ga bo posvetil Bogu, če se nevihta poleže. Vihar se je takoj polegel. Če ima otroška nedolžnost toliko moč pri Bogu, kakšno moč mora imeti popolna svetost in brezmadežna čistost Sina božjega sama?

Koliko kazni se odpusti duši zavoljo najsvetejše daritve, ni gotovo. Sadovi svete maše so brezkončni, kakor so sadovi daritve na križu. Ena sama sveta maša zadostuje, da je duša rešena; vendar pa ne smemo sklepati, da dovolj, če se daruje ena sama sveta maša za eno dušo ali ena sveta maša za vse duše v vicah. Sveti Tomaž Akvinski pravi, da so sadovi svete maše neskončni, Bog pa deli te sadove le omejeno. Duša prejme te sadove v taki meri, kakor je zaslužila, ko je bila na zemlji; odvisno je tudi od pobožnosti, gorečnosti in priprave onih, kateri jo darujejo.

Če je prišla smrt v naš dom in zahtevala svojo žrtev, ne zadostuje, da se bere za njo le ena sveta maša. Treba je, da darujemo za njo kolikor mogoče veliko svetih maš, da je duša rešena, kakor hitro mogoče. Sveti Gregor je dodelil odpustke za vsako sveto mašo, katera se bere v kapeli svete Psaksede v Rimu. Sam je zelo pobožno bral pet svetih maš za svojega umrlega nečaka. Ko je bil peti dan pri oltarju, je videl, da je Marija peljala dušo tega mladeniča iz plamenov vic v nebesa.

Sveti Gregor veliki pripoveduje o nekem menihu, kateri se je

dobro razumel na znanost, posebno dobro je znal fiziko. Ta je skrivoma prejel in obdržal pet zlatnikov. Kaj takega je greh zoper obljubo revščine. Ime je bilo temu menihu Just. Povedal je svoj greh tovarišu, po imenu Koptoz. Ta ga je za kazen izobčil. Just je umrl kot spokornik. Sveti Gregorij je hotel pokazati, kako velik greh je storil ta menih; zato ga ni odvezal od izobčenja, ampak je zapovedal, da se ga pokoplje zunaj na polju, denar naj pa vržejo za njim v grob in vsi menihi naj mu zakličejo: "Tvoj denar naj bo s teboj v pogubo".

Svetniku se je ubogi menih smilil in poklical je k sebi priorja Precijoza. S težkim srcem mu je rekel: "Že dolgo časa je naš brat v ognju; zato mu moramo skazati nekoliko ljubezni. Glejte, da se berejo za njega svete maše vsaki dan celih trideset dni, tako, da ne bo pretekel dan, da bi se ne darovala za njega sveta maša".

Zgodilo se je, kakor je Gregor zapovedal. Ker je bil Gregor in tudi prior zaposlen, nista pazila, kako so dnevi potekali. Neko noč se je umrl menih prikazal Koptozu; ta ga je vprašal: "Kaj je brat in kako se ti godi?" Ta mu je odgovoril: "Do sedaj se mi ni dobro godilo; sedaj bom pa sprejet v občestvo svetnikov". Presteli so dneve, odkar se je brala za njega prva sveta maša in našli so jih ravno trideset.

Na ta način so se pričele gregorijanske maše, namreč, trideset zaporedoma vsaki dan.

Četudi ne vemo, koliko kazni se odpusti zavoljo svete maše, je vendar gotovo, da je sveta maša najboljša pomoč dušam v vicah. Sveti Hijeronim pravi, da je število duš rešenih, kadar se bere sveta maša.

Sveti Antonin pripoveduje, da se je sestra svetega Tomaža Akvinskega prikazala po smrti svo-

jemu bratu in ga prosila pomoči. Sveti Tomaž je bral za njo sveto mašo in videl, kako je bila njegova sestra vzeta v nebo.

Sveti Tomaž iz Cantimpre je bral sveto mašo za mrtve. Ko je izgovarjal "Agnus Dei", je slišal veliko glasov kakor iz daljave, kateri so klicali: "Hiti, hiti, da prejmeš poljub miru, ker sveta maša bo skoro skončana!" Ko je držal sveto hostijo v rokah pri obhajilu, je videl veliko duš, katere so hitele, da prejmejo poljub miru. Ko so te prejele poljub miru, so klicale drugim: "Hitite, sveta maša je že skoro skončana!" Svetnik je ostal tako zamaknjen pri oltarju od ranega jutra, do devetih. Nato je skončal sveto mašo.

Gotovo je, da tista sveta maša pomaga veliko več, pri kateri je bil kdo pričujoč v življenju, kakor pa svete maše, katere se darujejo za njega po smrti.

Vsaka maša, katero kdo bere ali pa je pobožno pričujoč pri njej, pomnoži njegovo slavo v nebesih, če je v milosti božji; ni pa temu tako, četudi bi se bralo za njega po smrti tisoč svetih maš.

Vse svete maše, katere beremo ali pri katerih smo pričujoči, nas bodo čakale ob smrti. Šle bodo z nami pred sodnji stol in prosile za nas usmiljenja. Če nas že ne bodo popolnoma rešile kazni, jih bodo gotovo skrajšale. Če pa bomo čakali na svete maše po smrti, bomo morda dolgo čakali. Naše bivanje na zemlji je čas milosti, po smrti je čas pravice. Sveti Bonaventura pravi: "Mala, prostovoljna pokora na tem svetu ima več veljave pred Bogom, kakor velika, prisiljena pokora na drugem. Podoba je ta: Večjo vrednost ima mal kos zlata, kakor velik kos svinca".

Ko bi mogli videti, koliko pomaga vsaka sveta maša ubogim

dušam v vicah, bi, podobno prvim kristjanom, hiteli, da bi se veliko svetih maš bralo v našem imenu. Če že ne moremo plačati daru za sveto mašo, lahko pa smo pričujoči pri sveti maši.

Četudi je gotovo, da je veliko boljše, če se svete maše berejo za mrtve, je gotovo, da vselej olajšamo trpljenje kaki duši, kadar smo pri sveti maši. Tako dušo ohladi Zveličarjeva kri, jo poživiti in čistiti.

Več pomagamo dušam v vicah, če darujemo za nje Kristusovo kri pri sveti maši, kakor kateri drugi čas, ker se tedaj daruje ne samo z besedami, ampak v resnici. Če smo v cerkvi, kjer se bere več svetih maš ob enem, naredimo vselej namen, da hočemo biti pri vseh svetih mašah in jih darujemo za duše v vicah. To storimo, če rečemo pri povzdigovanju: "O Bog, po mašnikovih rokah ti darujem predragoceno kri Jezusovo za duše v vicah". Zveličar je razodel sveti Mariji Magdalenini de Pazzi, katera je večkrat darovala Jezusovo presveto rešnjo kri za duše v vicah, da mu je zelo ljubo, če to večkrat stori. Tudi ji je večkrat pokazal duše, katere je na ta način rešila. Tudi tisti veliko pomagajo ubogim dušam v vicah, kateri pobožno prejmejo sveto obhajilo za nje.

Samo jokanje ne pomaga dušam v vicah.

Avola, ljubeča mati, je jokala noč in dan za svojim sinom. Bil je edinec in zelo nadarjen. Bila je tako potrta, da ji ni prišlo na misel, da bi molila za svojega sina.

V prikazni je videla nekoč procesijo mladeničev, kateri so veseli hiteli v prekrasno mesto. Pazno je pogledala vsakogar, ko so prihajali bližje. Ali je njen ljubljenec med njimi? Nazadnje ga opazi; prav zadnji je in žalostno

ter počasi sledi drugim. Na sebi ima velik, težak plašč; ta je ves premočen in njegova teža ga ovira pri hoji.

Vzdihnil je: "Glej, mati! Ta plašč si ti zmočila s svojimi solzami, da je tako težak, da ne morem dohajati druge. Če me res ljubiš, ne jokaj več, ker to nič ne koristi, in pomagaj mi z molitvijo, miloščino, svetimi mašami in drugimi dobrimi deli".

Modro je pisal sveti Ambrož Faustinu, kateri je žaloval za svojo sestro: "Omeji svojo žalost! Bog, v čegar rokah sta življenje in smrt, je vzel tvojo sestro samo za malo časa. Ne jokaj za njo, ampak rajše moli, da jo Bog reši trpljenja v vicah. Obdaj jo z dobrimi deli, z rožami molitev! To bo najlepši venec, katerega moreš položiti na njen grob".

Strašne besede.

Misijonar je pridigoval na javnem prostoru v Neapolju. Neka ničvredna ženska ga je hotela prepoditi s tem, da je pela, kričala in zmerjala. Katarina, tako ji je bilo ime, je zbrala tudi drugo svojat okrog sebe.

Kmalu na to je Katarina nana-gloma umrla. Misijonar jo je spremljal na pokopališče. Nekaj časa je s strahom zrl na njo, potem jo je pa slovesno vprašal: "Katarina, kje si?" Truplo je ostalo nemo. Misijonar jo je še enkrat vprašal: "Zapovedujem ti, da nam poveš, kje si!"

Na grozo vseh je Katarina odprla oči in rekla: "V peklu sem! V peklu sem!"

Ko je množica to začula, je zbežala. Tudi misijonar je odšel. Ljudje se niso upali iti domov prej, da so šli k spovedi.

Ta slučaj je zgodovinsko dokazan. Misijonar je bil sveti Frančišek Hijeronim, kateri je umrl enajstega maja leta 1716.

Ali je razvojni nauk veri nasproten?

Fr. Pengov.

MARSIKAK napol izobraženec, ki čita popularne naravoznanstvene spise, s kakršnimi preplavljajo moderni darwinovci in hegelijanci književni trg, bi na gorenje vprašanje brez premisleka prikimal: "I seveda je nasproten!" In vendar se lahko prepričamo, da je to naziranje zmotno; treba nam le pobarati pri učenjakih, ki zagovarjajo descendenčno teorijo, ali razvojni nauk.

Kakor znano, je utemeljil novejšo razvojno teorijo **Jean Bapt. de Lamarck**. Njegova knjiga "Philosophie zoologique" (Modroslovje živalstva) nam jasno priča, da mož ni bil niti bogotajec, niti ni tajil smotrnosti o naravi. "V vseh delih kraljestva narave", piše na koncu knjige, "vlada večer krogotok; narava kot celota pa je neizpremenljiva, dokler bo dopalo njenemu početniku, da obstoji. Ta celota je popolna in popolnoma izpolnjuje namen, za koji je določena".

Dočim pa smatra Lamarck vse živalstvo, da je nastalo iz enega samega prvotnega bitja, nastalega po praspčetju kot mrvica prvotne prasnovi, je pa **Etienne Geoffroy Saint-Hilaire**, naslednji zastopnik razvojnega nauka, že previdnejši. Po njegovem prepričanju izvirajo današnje živali od predpotopnih in vse živalstvo je ustrojeno po enem in istem načrtu, ki se pa izpreminja na tisoč in tisoč načinov. Slavni naš anatom je gledal v odkritju te nove temeljne ideje napredek človeškega umovanja in nadaljni korak do spoznanja božjega. Kakor je občudoval globokoverni Newton enotnost božjega načrta glede nebesnih teles ter ga smatral za dokaz, da posega vanj modrost in uvidnost večnega Bitja, tako je našel Saint-Hilaire v enotnem planu živalskega kraljestva nov dokaz za isto božjo modrost.

Po letu 1820. ni imela razvojna misel nekaj časa med znanstveniki skoro nobenega zastopnika več, a zagovarjal jo je vsaj eden pomenljiv raziskovalec in ta je bil prepričan katoličan, Belgijec **d'Omalius d'Halloy**. Proti očitku, da more zagovarjati razvojno teorijo edino-le brezverec, je podal odločno svoj "veto", piščoč v svoji geologiji: "Iz tega, kar sem povedal o izpreminjanju oblik in o postopnem izpopolnjevanju v živi naravi, ne more nihče jemati dokaza proti duhovnosti človeške duše. Varovati se moramo, da ne bomo mešali npravnege reda z fizičnim; kajti kakor nas naša vera ne sme ovirati, da ne bi gledali dejstev v naravi tako, kakršna so, tako se smemo še manj opirati na nekoliko opazovanj svojih grobih čutil, da bi napadali dogme (verske resnice), ki spadajo v popolnoma drugo področje".

Vse dosedaj navedene sodbe izvirajo iz časa, predno nastopi **Darwin**, s katerim naše vprašanje stopi na povsem novo stališče. Na Darwina se sicer mi ne moremo sklicevati, kajti bil je brezverec ali bolje, agnostik. Šele osem let star je zgubil mater, njegov oče je bil svobodomislec in učitelj istotako racionalisti.— Kljub temu je pa Darwin šele polagoma izgubil najprej vero v evangelij in pozneje tudi v bivanje Božje.

A tudi brezverci se ne morejo sklicevati na ugled Darwina kot naravoslovca v svoj prid. Zakaj vzroki, s katerimi utemeljuje svoje dogme o bivanju Božjem, stoje na kaj slabih nogah in niso mogli dati niti Darwinu samemu trdnega prepričanja.

Eno leto pred svojo smrtjo se je pogovarjal Darwin z vojvodo Argyllskem. Ta je govoril o nekaterih čudovitih napravah v naravi, ki so jih ravno Darwinova dela, n. pr. ono o opráševanju or-

hidej (kukavic), ali ono o deževnih glistah, ožarila s tako krasno lučjo. "Rekel sem", pripoveduje vojvoda, "da ni mogoče opazovati teh reči, ne da bi človek uvidel, da so delo in izraz nekega Uma. Nikoli ne pozabim, kakšen je bil Darwinov odgovor. Pogledal me je prav bistro in rekel: "Prav imate; ta misel se mi vsiljuje večkrat z neznansko močjo, a ob drugih časih — in stresal je neodločno z glavo — zopet beži od mene".

Darwin sam označuje kolebanje kot svoje stanje napram višjim vprašanjem življenja. In vendar pravi sam: "Kadar sem najhuje dvomil, tudi takrat nisem bil nikdar ateist v tem smislu, da bi bil tajil bivanje Boga. Mislim da je na splošno prava označba za moje duševno stanje beseda "agnostik".

Kolebal je torej med teizmom (vera v Boga) in ateizmom (brezverstvo). Ker tudi sam priznava, da ni nikoli premišljeval o veri in njenem razmerju do znanosti in da "špekulacija" ni njegova naloga, zato je jasno, da Darwin v teh zadevah ne more veljati kot avtoriteta.

Pred Darwinom so bili krščanski znanstveniki prepričani, da ni med razvojnim naukom in krščanstvom nobenega bistvenega nasprotstva in disharmonije. Ali pa je postala stvar drugačna, ko so jeli po Darwinu vporabljeni razvojno misel kot stenolom proti veri v Boga in proti krščanski religiji? — Splošno lahko trdimo, da so ohranili bogoslovci, kakor tudi verni naravoslovci v kljub peklenškemu vrišču, ki so ga vprizarjali darwinisti par desetletij, vendar le trezne in hladne glave in danes razločuje vsak le količkaj izobražen človek med darwinizmom, kot popolnoma nedokazano in brezmiselno hipotezo in po med descendenčno teorijo, ki je splošno sprejeta v znan-

stvu in nima nobenega povoda ali interesa, pa tudi ne najmanjšega prava zanikati bivanja Božje.

L. 1900. je umrl **Viljem Waagen**, naravoslovec globokega katoliškega prepričanja. On je prvi zastopal razvojni nauk v paleontologiji ali starobitoslovju; v nekem delu o amonitih (vrsta starodavnih glavonožcev, kamor spadajo današnje sipe in indijski brodnik) je skušal dokazati, da nam nudi ravno zgodovina teh starodavnih mehkužcev lep vzgled za razvoj živalske vrste. "Je-li pa obstoja v celokupnem organskem svetu sklenjena veriga, v kateri se drži člen členu ter drug zahteva drugega, razmotrivati resno to vprašanje, ne pride za enkrat nobenemu znanstveniku niti na misel; kajti manjka nam v ta namen tako rekoč še vseh podatkov".

Ko je bil ugotovil dejstvo razvoja amonitov, pravi Waagen:

"Vzrok te zanimive prikazni ne more tičati od zunaj, v vnanji okolici amonitov, ampak ga je treba iskati v amonitih samih; tukaj pa mora tičati le v nekem zakonu, bivajočem v organizmu, po katerem se izpreminja organizem tekom časov. To je bistvena točka, o kateri se ne vjemam z nazori Darwinovimi, ki meni, da je odvisen ves razvoj samo od zunanjih okoliščin".

Tudi sloviti zoolog iz kongregacije lazaristov, **Armand David**, je pristaš zmerne razvojne teorije. On piše: Zanimivo je to-le dejstvo: Nekatero ptičje skupine so omejene na popolnoma določene okraje; zastopani so tam po številnih, med seboj zelo sorodnih vrstah. Po drugih delih zemlje pa nedostaja teh vrst popolnoma, dasi bi prav lahko živele, in njihovega mesta tudi ne izpolnjujejo kake druge ekvivalentne (enako vredne) zvrsti. — Tako n. pr. šteje številna, tako čudovita družina fazanov več nego 40 vrst, ki jih najdeš vse le v okolišu tibetanske visoke planote,

a nikjer drugod na zemlji nobenega sorodnika. Podobnih prikazni je še mnogo v živalstvu. Ali si moremo misliti, da bi bilo vstvarjeno tako veliko število med seboj sorodnih vrst precej od začetka in sicer vse le na enem samem mestu naše zemlje? — Ali ni mnogo naravnejše, ako si stvar razložimo tako-le: Ko so se bili prikazali na svetu glavni tipi (vzorci, vrste) živali in rastlin, ob času in na način, kakor je pač dopalo Bogu — to bo ostala za človeka večna skrivnost — so se jeli ti tipi polagoma, tekom sto- in tisočletij, izpreminjati, polagoma so nastajale nove vrste, z vrsti rase itd. Te so se množile in razširile po pokrajini svojega izhodišča. Na ta način nam postaja umljivo, zakaj da ima Amerika več nego 400 vrst kolibrijev, dočim ves ostali vroči svet, kjer bi te mične stvarce ravno tako dobro prospevale, ne premore niti enega".

Osvald Heer in **Fr. A. Quenstedt** se priznavata v svojih učnih spisih opetovano kot verna znanstvenika; bila sta nasprotnika darwinizma, ne pa vsake drugačne razvojne teorije. Kako duhovito se norčuje Quenstedt iz Darwinovega "boja za obstanek" in njegove "izborne teorije":

"Žirafa, je trdil Darwin s prečudno prepričevalnostjo, je dobila svoj dolgi vrat ne z neprestanim stezanjem, ampak s plemenskim izborom. Afriko je namreč obiskala nekoč grozna suša, zelišča po tleh so se posušila, le majhno število živali, ki so imele slučajno dolge vratove, so si mogle ohraniti življenje z drevesnim listjem, vse kratkovratke pa so morale poginiti. Dolgi vratovi so se podedovali in če se je ta lakota večkrat ponovila, hm! potem je pač mogel konečno nastati današnji dolgi vrat žirafe. S takimi stvarmi se ukvarjajo današnje dni učenjaki in to celo možje, ki radi namrdnejo nos nad Noetovo barko".

Med botaniki je bil verni Ne-

mec **Aleksander Braun** za razvojni nauk, ameriški rastlinslovec **Asa Gray** pa je pokazal v posebni knjigi "Natural Selection not inconsistent with Natural Theology", da nauk o plemenskem izboru nikakor ne nasprotuje naravnemu bogoslovju. Znan fizik **Lord Kelvin** ni imel razvojni ideji sami na sebi ničesar ugovarjati, pač pa je bil proti temu, da bi se izključevalo smotrnost iz razvoja. Tudi slavni geolog **Charles Lyell** ter paleontolog **Albert Gaudry** sta branila razvojno teorijo.

Toda čemu dokazovati še nadalje, da razvojni nauk veri ni nasproten, pač pa ateistični darwinizem. Vzemi v roko le **Erich Wasmannovo S. J.** knjigo "Moderna biologija in razvojni nauk" ali dela slavnega jezuita **H. Muckermanna** ali kateregakoli katoliškega znanstvenika - naravoslovca, in prepričaj se v trenutku, da so vsi pristaši ne stalnostne, ampak descendenčne teorije, ki kaže božjo mogočnost in modrost v mnogo lepši luči, nego nauk o neizpremenljivi stalnosti v stvarstvu.

"Vsled zlorabe", pravi p. E. Wasmann, "ki jo je uganjal monizem zlasti pod Haecklovim vodstvom z razvojno teorijo, ki jo je vporabil kot orožje proti obsovanemu teizmu, je nastalo v mnogih konservativnih krogih naziranje, kakor bi bila misel evolucije (razvoja) skozi in skozi brezbožna, krščanstvu diametralno nasprotna iznajdba". Da to ni res, smo pokazali v našem razgovoru.

V koliko je pa ta descendenčna teorija tudi naravoslovno dokazana in utemeljena, v koliko soglaša ali ne soglaša z dejstvi, o tem odločevati in razpravljati pa ni naša naloga.

—o—

Si že letos pridobil listu "Ave Maria" novega naročnika?

Za božjo voljo, kaj pa čakaš? Ali ne slišiš njegovega klica po pomoči?!

Pripovedovanje gospe.

P. Bernard Ambrožič.

(Iz njenega dnevnika.)

SI mi pravijo "gospa", ne samo "mati" ali "žena". V našem kraju pomeni to nekaj imenitnega. Marsikje je pa prišlo v navado, da je vsaka omožena ženska "gospa" — čeprav ni čisto nič nobel, ne po stanu, ne po obleki.

Meni je to prav in nimam nič zoper. Na vse zadnje je pametno, da smo tudi pred ljudmi vse enake — kakor pred Bogom. Toda v našem kraju sem rekla, ni bilo daleč naokoli razen mene nabene "gospe".

Povsod so me pozdravljali. No, saj veste kako. Ženske so mi pokimavale, možakarji so majčkeno privzdignili klobuke. Tu pa tam je tudi kedo rekel: Dober dan! Če pa ni rekel, sem rekla jaz, da je bil pozdrav dopolnjen.

Tako sem bila torej imenitna in spoštovana.

Nekoč sem prišla v hudo zadrego. Brala sem lepo knjigo o ponižnosti. Ko sem prebrala, sem se domislila, da bom morala biti bolj ponižna. Drugače bo slabo z mojo popolnostjo.

Potem sem hitro uredila novo poglavje v knjigi dobrih sklepov in tisto poglavje je nosilo naslov: **Boj prevzetnosti!**

Hotela sem drugače napisati. Najprej mi je silila v pero beseda: **Ponižna dekla Gospodova.** Toda spomnila sem se, da je kaj takega mogla le Marija po pravici govoriti. Ako bi zinila ali zapisala jaz — bi bilo to višek napa.

Potem sem zastavila pero, da napišem: **Čednost ponižnosti.** Pa se mi tudi ni dalo. Nekaj mi je govorilo v duši: Če hočeš biti ponižna, moraš o ponižnosti prav malo govoriti.

Kaj naj vendar napišem? Nekaj moram na vsak način začrtati, drugače pozabim "Sklepe",

kar sem danes lepega mislila.....

Samo malo sem še pomislila in iskra svetlobe mi je prešinila možgane. Zadovoljna sama s seboj sem zastavila pero in zapisala: **Boj prevzetnosti!** Potem sem ta naslov dvakrat prav debelo podčrtala.

Od tistega dne sem začela živeti ponižno, hočem reči — boriti sem se začela zoper prevzetnost.

Nekoč smo bile pri bolniku, ko so bili pri njem z Bogom. Marsikaj sem nasvetovala, marsikaj sama uredila, kaj drugega zopet odsvetovala. Z velikim zaupanjem so me poslušali in gospodinja je rekla preprosto kakor otrok:

"Gospa, kako ste pridna!"

Dobro se mi je zdelo, ker je bilo tako nedolžno in odkritosrčno povedano. Potem smo molili. Ampak jaz sem molila raztreseno in imela sem take misli o sami sebi:

"O ti sveta ponižnost! Vidiš, kako te hvalijo in kako te spoštujejo, ti pa sediš mogočno na svojih lavorikah in si misliš: Takole je treba! In doma v knjigi imaš zapisano in debelo podčrtano: **Boj prevzetnosti!** Pogledj tja v kot in se zgleduj! Tista tam — res je beračica, res je živa duša ne pozdravi, ne nagovori, ne pohvali. Ampak pogledj njeno ponižnost! Nikjer se ne sili v ospredje, nikjer se ne vsiljuje, nikoli se ne izkazuje, nič si ne domišljuje. In kako moli! Vem, da so njene misli pri Bogu, zgolj pri Bogu. Ko bo minilo, bo odšla tiho in mirno, nihče ne bo zapazil, da je bila tukaj, nihče ji ne bo rekel: Pa kmalu zopet pridi! In gotovo nima doma nič knjige "Sklepov", saj ubožica še pisati ne zna. Ti, "gospa", ti pa taka! Pomisli vendar, ali je res treba, da bo ta-le beračica v nebesih visoko nad teboj....."

Te misli sem se pa resnično u-

strašila. Da, ali bi ne mogla tudi jaz biti taka-le? Več zmožnosti imam, več priložnosti, morda celo več milosti..... Pa glej, ta je večja pred Bogom, njo bi morali ljudje pozdravljati, pred njo privzdigovati klobuke, ne pred menoj.....

Potem sem naglo vstala, stopila v kot in sem rekla: "Žena, težko klečite! Pojdite tje, je bolj pripravno. Tukaj bom jaz".

Komaj sem zinila, me je dirnilo: "Žena" si rekla? Torej hočeš biti še vedno samo ti "gospa"?

Žena me je začudeno pogledala. Dvignila sem jo in je šla. Ljudje so se spogledali — potem je zacingljalo in vrata v bolnikovo sobo so se odprla. Ostala sem v kotu in nisem bila mirna. Zadovoljstvo zavoljo dobrega dejanja je trajalo le trenutek. Potem je planilo po meni in me je davilo.

"Ha, ha, ha! Gospa, kaj pa delate? Zakaj pa prav za prav ne pustite, da bi bila ona beračica visoko nad vami v nebesih? Ali je to kaj hudega? Ali gospod Bog morda ni prav ukrenil?"

Da, da, gospa, vem, kako je z vami. Ne privoščite! To je tisto! Nevoščljivost vas grize. Vi tako imenitna tukaj, ona tako zapostavljena — nekoč pa ravno narobe tam gori! Ha! Le klečite tu v kotu — kaj vam to pomaga? Saj vas ni prignala ponižnost — prevzetnost vas je prignala. Prevzetnost in napuh!

Gospa, kaj pravite? Kako stoji doma zapisano? Boj prevzetnosti! Ha, ha! — V kot, gospa, v kot tudi gori v nebesih!"

K sreči se je zgodila nesreča. Duhovnik se je ozrl po ljudeh in je rekel: Primite! Ljudje so postali nemirni in oči so jim romale v kot k meni. Planila sem iz kota in sem prijela.

Nič posebnega ni bilo. Toda zagledala sem gospoda Boga tako blizu v beli hostiji, da sem se

skoraj ustrašila. Pa se vendar nisem. Prišla mi je nova, zelo lepa in pametna misel. Duša mi je govorila z gospodom Bogom.

“Gospod Bog, ti si res dober! Nalašč si mi dal tukaj opraviti, tukaj prav pri sebi, da mi ni treba klečati tam v kotu in biti vkovana v morilne misli. Neumne mi-

sli so bile — samo da človeka mučijo. Sedaj se jim smejem. — Gospod Bog, tebi darujem vse skupaj, svoje pametne in nespametne misli. Tebi darujem svojo ponižnost in svoj napuh — oboje me muči in trapi. Ne tako, Gospod! Ne ponižnosti, ne napuha — svoje muke ti darujem. Ponižnosti nimam, napuha ne maraš,

muke moraš sprejeti — za tega bolnika jih sprejmi.....”

Potem sem bila zelo dobre volje in sem se sama sebi smejala. Vse to se mi je pa zdelo tako imenitno, da sem zapisala. Vem, da bom vselej dobre volje, koder bom brala to-le zapisano v mojem Dnevniku.

Krščanski ideal.

Dr. Fr. Tr.

ROTI večeru smo sedeli na klopici pod košato lipo ter se razgovarjali o ranah, na katerih boleha sodobna človeška družba. Vsi smo bili edini v misli, da je moralno zlo, to je pokvarjenost in izprijenost zlasti med mladino, skoro gotovo večje in hujše, kakor vsa stvarna škoda, ki jo je povzročila svetovna vojska. Toda, kako nedosleden je takozvani moderni, materialistično nadahnjen človek! Manjše zlo vidi, pred večjim si namenoma zakriva oči. Manjše zlo skuša popraviti, veliko rano pa, ki se gnoji in zastruplja še ostale zdrave dele, povečini pušča v nemar. Na mirovnih shodih govore že štiri leta o stvarnih in teritorialnih reparacijah, na regeneracijo, na preporod človeške družbe pa skoro popolnoma pozabljajo.

Kje naj iščemo vzroka za ta žalosten pojav? V človeku samem. Sodobnemu človeštvu manjka plemenitih duševnih velikanov. Moderni človek hoče pregnati iz svojega srca vzvišena in večno veljavna krščanska načela, zato se ne more povspeti do tistih visokih vzorov, ki so že neštetokrat prenovili svet. Kdor pa skuša zamoriti v svoji notranjosti duševno stran, izgubi tudi na zunaj smisel za gorje svojega bližnjega. Zato priporočajo tre-

zni presojevalci sedanjih žalostnih razmer, kot najbolj izdatno protisredstvo, preporod in povrnitev človeške družbe k krščanskemu idealu.

Kaj pa je krščanski ideal?

Na to naj nam odgovori sloveči profesor modroslovja, p. dr. Gillet, ki se je v knjigi “O izgoji značaja” dotaknil tudi zgoraj imenovanega vprašanja. V bistvu podaja te-le značilne misli:

Kdor hoče biti pravi kristjan, mora pred vsem biti od nog do glave poštenjak. Najboljše sredstvo za vzgojo poštenja pa je življenje po krščanski veri. Kdor ne pozna teh dveh temeljnih življenjskih predpogojev, temu je neznan pojem o vsakem nadnaravnem idealu.

V zadnjih desetletjih se je veliko govorilo in pisalo o npravnosti takoimenovanega nadčloveka. — Ta beseda ima svojo posebno usodo. Izustil jo je nemški modroslovec Nietzsche, toda vprašanje je, ako mnogi danes še razumevajo, kaj pravzaprav ta beseda pomenja. Oglejmo si jo поблиže:

Med moralo navadnega zemljana in Nietzschejevega nadčloveka zeva nepremostljiva vrzel. Prva velja v vsem svojem obsegu za vse ljudi, druga pa je samo nekaka predpravica najvišjih in najboljših izvoljencev. Naravna morala je **demokratična**, to je splošno človeška, pred oči stavi isti ideal, isti vzor vsem, pa naj

bodo mladi ali stari, bogati ali revni, izobraženi ali neizobraženi. V vsakdanjem izvrševanju tega ideala so možne razne stopinje, toda po svojem bistvu je za vse ljudi enaka.

Nietzsche oznanja brezpogojno neenakost ljudi zlasti v moralnem oziru. Zato je morala nadčloveka **aristokratična**. V družbi, ki obstoji iz strogo ločenih stanov, ki imajo vsak svoje predpravice, pravice in dolžnosti, sta srednji in zadnji stan ločena od najvišjega. Privilegirani najvišji stan nosi že v svojem srcu zavest, da je po svoji naravi usposobljen in poklican, da postane gonilna sila velikega družabnega stroja. Zato pa morala nadčloveka ne pozna malega moža, sužnja ali izžemanega trpina, čeravno le-ti vzdržujejo in nosijo na svojih ramah najvišje stanove; Nietzschejeva morala pozna samo “gospodo” — “stvariteljico vseh vrednosti”. Ti nadljudje si v človeški družbi privlaščajo oblast, kakršna pristojna po krščanskem in filozofskem pojmovanju samo Bogu.

Ta morala pa ni samo aristokratična, v gotovem smislu je tudi naravnost idealno nasprotna. Moderni človek ne pozna nobene vzora, po katerem bi vstanovil in uravnal svoje življenje. Ne oziraje se na to, kaj je dobro, kaj je slabo, si nadčlovek sam napravi svojo moralo. On je sa-

memu sebi cilj in smoter. On je središče in predmet svoje lastne sreče; živeti za bližnjega ne razume in tudi noče razumeti. Zunanji svet mu je samo sredstvo v dosego svojega lastnega zadovoljstva.

Kako drugačen je ideal krščanskega poštenjaka! Svojega vzora ne išče v napuhu in prevzetnosti, tudi ne v nenasitljivi lakomnosti in krivičnem izžemanju, vzor življenjskega zadovoljstva in zemske sreče gre v premagovanju in odpovedi ter dejanski ljubezni do bližnjega. Možu - poštenjaku razsvetljuje življenjsko pot misel, izražena v verzih našega pesnika Simona Gregorčiča:

"In srečni vsi bi bili,
če kruh delil bi z bratom brat
s prav bratskimi čutili."

Vsak človek nosi v svoji notranjosti nekak moralen, v vesti odgovoren svet za se, svet, ki ima svoje postave, svojo lastno luč

in senco, svojo tišino in nevihto, svoje solčno in deževno vreme. Ta duševni svet ni prazen. Resnica razliva vanj svojo svetlobo, strasti ga zatemnjujejo z oblaki. Zato pa mora biti naš ideal težnje in neumorno prizadevanje po osvojitvi tega notranjega sveta. V sebi samem moramo utrditi gospodstvo resnice in razuma, ki zmagujeta nad viharji in naj prihajajo iz še tako meglenih duševnih globočin. Vse kotičke in gube našega srca moramo napolniti z lučjo in toploto, pregnati pa iz sebe vladajočo temo in mraz. Kdor hoče postati jeklen krščanski značaj, si mora vzgojiti v svoji notranjosti stanje neomahljivega ravnovesja, ki ne mara bližnjega podjarmiti in izkoriščati, ampak samega sebe premagovati.

Veliki dobrotnik človeštva, sv. Kanizij, govori celo o treh srcih, ki bi morala dičiti dušo vsakega poštenega kristjana. Dobesedno piše: "Dober kristjan mora imeti tri srca: za Boga zelo pobožne-

ga in ponižnega, za se trdega in strogega, za bližnjega pa zelo velikodušnega in dobrotljivega".

Tudi stari, poganski modrijani so radi poudarjali misel, da obstoja največja zemska sreča človekova v samozatajevanju in premagovanju. Kdor si osvoji vladu nad svojimi strastmi in zatira v sebi živalske nagone, postane enak najvišjemu božanstvu, — je učil modri Sokrat.

In v resnici je Bog pred vsem polnost razuma. Po tej lastnosti je Bog prav tako svoja lastna kakor svetovna moč in sila. Tako pojmovan ideal je seveda preveč abstrakten, navadnemu človeškemu razumu premalo pojmljiv in dostopen. Da moremo težiti in stremiti za vzorom, potrebujemo konkreten, stvaren, vidljiv vzor. Tak vzor nam nudi edino krščanska vera v osebi Kristusa, Boga - človeka. Zato je Bog postal človek, da bi nam s svojim zgledom pokazal, kako naj mi Njemu postanemo podobni.

Rev. P. Evstahij Berlec, O.F.M.:

Po sv. obhajilu.

O Jezus moj,
sedaj sem tvoj! —
Naj ljubim Te
na veke vse! — —

Ti Luč višin,
ti božji Sin,
proslavljam Te,
pozdravljam Te!

Ti vsa Blagost,
Ljubav, Modrost,
ti sladki raj
od vekomaj!

O Kralj duhov,
tvoj blagoslov
objema me,
prevzema me!

Presveta Kri
v srce rosi; —
naj sveti žar
bo v njem vsekdar!

S teboj živim,
v nebo hitim; —
sedaj sem tvoj,
Zveličar moj!

- L U R D -

Rev. John Miklavčič.

BILO je enajstega febru-
arja 1858.

V nekem malem in neznatnem mestecu v Pirenejskih gorah, na meji Francije in Španije, šle so tri deklice nabirat v bližnjo goščo suhljadi. To je bila Bernardka Soubirous (Soubiro), njena sestra Marija in Johanica Abadie. Bil je to mrzel zimski dan in družina Soubirous ni imela prav nič več drv. Ob reki Gave, nekako četrť ure hoda od mesteca, je bila pa goščava, kjer se je dobilo vedno kako dračje, deloma se je našlo v goščavi sami, deloma pa je velikrat prinesla voda iz bližnjih dolin in pustila na plitvem bregu med kamenjem.

Pot do te goščave je vodila deklice čez mal in ozek kanal, ki je bil speljan na mlin pod Lurdom in se je prav pred to goščo izlival v reko Gave.

Marija in Johanica sta nosili lesene cokle na bosih nogah, tako ni bilo veliko težav priti čez vodo. Johanica, kot živahno dekletce, je vrgla svoje cokle kar čez vodo naprej in potem šla bos sa čez vodo. Marija, kot skromnejša, jih je pa vzela v roke in sledila.

Bernardka je pa vsikdar nosila volnate nogovice. Bila je namreč zelo bolehalo dekletce in jo je naduha zelo mučila. Skrbna in ljubeča mati se je zato bala za deklico, da bi se ne prehladila in še bolj ne zbolela. Zato jo je vsikdar skrbno oblekla.

“Jaz se bojim iti v mrzlo vodo, da se še bolj ne prehladim”, je potožila tovaršicama. “Veš, kaj? Johanca, ti si močna, nesi me čez vodo ‘štupa rama’.”

“Da, saj te bom res!” odgovorila ji je osorno deklica. “Saj ti ni nič! Samo čmerikava in sitna si. Če ne moreš čez, pa tam ostani!”

Tovaršici se nista dosti več zmenili za Bernardko, temveč šli dalje ob reki in zbirali dračje in ga znašali na kup.

Bernardka je hotela na vsak način čez vodo po kamenih, ki so moleli iz vode. Ker jih ni bilo dovolj v vodi, vrgla je več večjih kamnov v vodo, ki so bili pa premajhni. Tako je slednjič videla, da ji ne kaže drugega, kakor sezuti si nogavice in prebresti mrzlo vodo, kakor tovaršici. Sedla je zato na kamen ob potoku in si začela sezuvati obuvalo. Na nasprotni strani vode so se pa tik

vode dvigale strme pečine, ktere so imenovali ljudje Massabielske votline. Bile so poraščene deloma z goščavo, deloma so se pa vile ob njih divje rože. Več temnih votlin je zijalo iz teh pečin.

Bilo je nekako pol ene popoldne.

Komaj se je dekletce vsedlo, začuje velik šum, kakor prihod velikega viharja. Bernardka se je prestrašila in pogledala na vse strani, če se res nevihta bliža. Toda vse je bilo mirno. Najmanjšega vetra ni bilo. Vse vejevje je bilo popolnoma mirno. Bila je prepričana, da se ji je samo zdelo, da se je zmotila in sezūvala se je dalje.

Toda zopet je začula enako šumenje. Tedaj se je še bolj prestrašila in začela gledati na vse strani, odkod bi ta čuden, nenaravni šum prihajal? Vendar zopet ni ničesar zapazila. Vse je bilo mirno naokoli. V tem pa je zapazila, kako se divji rožni grm ob eni izmed teh votlin na Massabielskih pečinah na oni strani vode zelo maje, kakor bi ga močan veter majal.

Komaj je pa dekletce to zapazilo, zasvetila se je iz te votline velika, kakor solnčna svetloba in

razsvetlila celo votlino s prečudno milo svetlobo. Iz te svetlobe pa stopi krasna ženska postava, vsa v belem.

"Bila je mlada", je pripovedovala Bernardka, "in lepa, kakoršne nisem še nikdar videla. Smehljaje me je pogledala in mi pomigala, naj pridem bližje. Takoj me je pa minul ves strah, kateri me je obšel, ko sem vse to gledala in nič več nisem vedela, kje sem?"

Nehote je dekletce seglo v žep po rožni venec in začelo moliti.

"Gospa me je pa pustila samo moliti", je pripovedovala dalje, "vendar je pa prebirala jagode svojega rožnega venca sproti, kakor sem jih jaz. Sama pa ni molila. Le nakoncu skrivnosti je vsikdar molila z menoj: 'Čast bodi Očetu in Sinu in Sv. Duhu!' Ko sem končala sv. rožni venec, umaknila se je gospa nazaj v votlino in svetloba je izginila".

Tudi iz prečudne gospe je žarela čudna bela svetloba, ki je šla ž njo, ko je izginila, prav kakor pride jutranja zarja pred solncem in gre večerna za njim. V celi prikazni, kakor jo je dekletce slikalo, ni nič negotovega, nejasnega ali megleneega. Vse je jasno in izrazito. Dekletce jo je skoraj nešteto krat ponovilo in vsikdar enako.

"Gospa je izgledala", je pripovedovala, "kakor kako lepe dekle v starosti nekako šestnajst ali sedemnajst let. Bila je čisto belo oblečena in prepasana z višnjevimi pasom, katerega oba konca sta se vila ob obleki prav do tal. Bel, gost pajčolan je zakrival velik del glave, da se je videl samo obraz in prav malo las. Segal je globoko čez rame, skoraj do pasu. Noge je imela bose, katere so pa deloma zakrivale gube obleke. Na vsaki nogi je imela krasno rdečo rožo.

Na desni roki ji je visel rožni venec iz belih biserov na zlati verižici.

Vsa očarana nad nebeško lepo prikaznijo, katero je videla, je

Bernardka še klečala, ko sta se vrnili tovaršici. Ko sta jo videli klečati in moliti ob tem času in na tem kraju, začeli sta se z nje norčevati in se ji posmehovati. Šli sta mimo nje in jo osorno poklicali, naj gre z njima domov.

"Kaj si znorela?" sta ji rekli. "Glej, da prideš takoj za nami! Kdo te bo iskal? Midve te ne bova čakali!"

Bernardka je žalostna vstala in ni rekla besedice. Vendar neka čudna sreča jo je prešinjala. Molče je pomagala tovaršicama povezati dračje v tri butarice, katero si je vsaka zadela po eno na svojo glavo in odšle so proti domu.

"Ali sta opazili kaj izvanrednega na Massabielskih pečinah?" vprašala je Bernardka na potu svoji tovaršici, ko je prišla nekoliko k sebi.

"Kaj izvanrednega naj bi opazili? Ali se ti sanja?" sta ji odgovorili. "Ali si morda ti kaj opazila?"

Bernardka ni naravnost odgovorila. Hotela je vse, kar je videla, ohraniti za se in res je molčala sedaj in ni več govorila. Še-le, ko je bila doma sama s sestrico Marijo, ni mogla več molčati in ji je vse povedala, toda pod pogojem, da ne bo o tem nikomur nič povedala.

Celi dan je imela Bernardka pred očmi krasno prikazen v votlini. Nič ni govorila, temveč sedela je kje v kakem kotu zamišljena in premišljevala. Ko so pa zvečer molili sv. rožni venec, ji je cela prikazen zopet tako živo stopila pred oči, da je začela jokati.

"Kaj ti pa je, Bernardka?" vprašala jo je prestrašena mati po molitvi, ker se je bala, da je zopet kaj zbolela. Mesto Bernardke začela je sestra Marija pripovedovati, kaj se je zgodilo danes popoldan pri Massabielskih pečinah.

"Ej, otrok, to se ti je vse samo zdelo!" je rekla mati strogo in odločno. "Nič ne maraj! Kar po-

zabi na vse in ne smeš več k Massabielskim pečinam!"

"Šli smo sicer spat", je pripovedovala pozneje Bernardka, "pa jaz nisem mogla zaspati. — Prelepa gospa mi ni šla izpred oči. Vedno sem jo videla pred seboj, kakor se mi je prikazala. Mati je bila prepričana, da se je meni vse to samo zdelo, jaz se pa kar nisem mogla prepričati, da bi vse to ne bilo res!"

Drugi dan, v petek 12. februarja in v soboto 13. februarja, je ostala Bernardka doma iz pokorščine do matere, dasi jo je neka čudna moč gnala k jami cela dva dneva. Večkrat je prosila mater dovoljenja, če bi smela k jami. Toda mati je ostala stanovitna pri svoji prepovedi.

V nedeljo 14. februarja se je pa Bernardka obrnila na svojo sestro Marijo za pomoč in posredovanje pri materi. Le po daljšem prigovarjanju je mati slednjič dovolila. "Le naj gre, da se bo vsaj sama prepričala, da je vsa prikazen nič, da se ji je samo zdelo", je rekla nejevoljno. "Pa glejta, da bosti do večernic doma, drugače že vesti, kaj vaju čaka".

Marija je hitro sklicala še šest svojih prijateljic in vse so jo mahnilo proti Massabielskim skalam. Preje si je pa še poskrbela steklenico blagoslovljene vode, katero je skrila v žep. Soubirova mati je namreč hotela zastrašiti deklici, da bi več ne šli tja, češ, da je to le hudobni duh, ako je res kaj bilo. Med potjo so se deklice pogovarjale o prikazni in pregovorile so Bernardko, da je vzela steklenico z blagoslovljeno vodo in ako bo zopet kaj videla, da bo pokropila z blagoslovljeno vodo prikazen.

Ko so prišle pred pečine, je Bernardka takoj pokleknila prav tam, kjer je klečala v četrtek pri prvi prikazni. Začela je moliti. Deklice so jo obkrožile v polkrogu in tiho pričakovale, kaj bo.

"Je že tukaj..... je že tukaj", je naenkrat vskliknila Bernardka

in cel njen obraz se je čudovito spremenil. Neka posebna čaroba je odsevala od obraza.

Ena izmed navzočih deklet, Marija Hillot po imenu, ji je hitro zaklicala:

"Hitro jo pokropi z blagoslovljeno vodo!" in podala ji je steklenico v roke.

Bernardka jo je pokropila z blagoslovljeno vodo.

"Prav nič ni huda. Nasprotno, dopada se ji. Prikimala mi je z glavo in se nasmehljala".

Nek strah je obšel dekletca in vse so pokleknile.

Obraz Bernardkin je vedno bolj žarel, da so se dekleta še bolj bala. Nekatero so se začele jokati. Ko so videle čudno spremenjeni obraz Bernardkin, so nekatere boječe vskliknile: "Umr-la bo! Umr-la bo!"

Ojunačile so se in stopile prav tik nje in jo klicale po imenu. Toda zdelo se jim je, kakor bi jih ne slišala. Obraz in oči je imela nepremično vprte proti votlini in se ni zmenila za nič okoli sebe.

V tem prideti pa k jami mati in sestra bližnjega mlinarja, ki je imel svoj mlin prav blizu teh pečin.

Ko sta videli Bernardko in njen čudno spremenjen obraz, sta jo začeli najprej ljubeznjivo klicati po imenu. Toda Bernardka, kakor bi jih ne čula, ni niti z očmi trenila.

Mati mlinarjeva je prestrašena stekla po sina. Bil je nekako osemindvajset let star.

Prihital je in se med potjo norčeval iz ženske lahkovernosti in se zaničljivo smejal. Ko pa ugleda Bernardko in njen obraz, je pa v trenutku odskočil in postal resen. Nekaj časa jo opazuje od daleč.

"Še nikdar nisem kaj takega videl", je pozneje pogosto pripovedoval. "Ta čudni žar, ki je odseval od Bernardkinega obraza, me je prevzel! Zdelo se mi je, kakor bi imel pred seboj višje bitje in ne človeka! Ne dotakni

se je', ni je nekaj reklo v srcu, 'nisi vreden!'"

Ko sti ga pa ženski le prosili, naj jo dvigne, morda je v nezavesti, se je ojunačil, jo prijel za rame in jo dvignil. Ne da bi odvrnila svoj obraz od votline, ali da bi kaj z glavo nagnila, je vstala in se dala peljati do mлина. Tu se je šele zavedla.

Med tem časom so pa seveda deklice zbežale in se razkropile po mestu in prestrašene pripovedovale, kaj se je zgodilo z Soubirovo Bernardko pred Mas-sabielskimi pečinami. Marija je povedala tudi svoji materi. Ta se je zelo razburila, vzela palico in tekla proti mlinu. Mlinarjevi so jo med tem časom peljali v hišo. Tu jo je našla mati.

"Kaj ti je padlo v glavo, neumnica" je kričala nad njo. "Hočeš, da se nam bo cel svet smejal? Le počakaj, ti bom že izbila iz glave tvoje neumne prikazni!"

In hotela je dekletce pretpsti kar pri mlinarjevih. Toda mlinarica Nicolou je planila k dekletcu in prijela mater za roko: "Nič je ne boste topli! Je nimate za kaj! Kaj je hči naredila, da bi zaslužila kazen. Jaz sem jo videla pred votlino na kolenih in tega prizora svoj živ dan ne pozabim. Bila je bolj angelju kot človeku podobna".

Bernardka res ni bila tepena. Jezna jo je mati prijela za roko in jo peljala domov.

Tri dni ji po tem dogodku ni dovolila niti iz hiše. Cele tri dni jo je imela zaprto doma v hiši.

Med tem se je pa cela stvar kot ogenj razširila po celem mestu. Ljudje so prihajali k Soubirovim in povpraševali. To je mater v začetku še bolj jezilo. Vendar so bile pa osebe, ki bi bile rade vedele, kaj je na celi stvari, dokaj resne. Med temi sta bili dve prijateljici materini, ki bi bili radi na lastne oči videli celo stvar. Toliko časa sta tišali v mater Soubirov, da se je dala pogovoriti in 18. februarja dovoli-

la hčeri, da je šla zopet k votlini.

Bilo je zgodaj zjutraj. Več oseb je šlo z njo.

Komaj pa pride Bernardka na staro mesto, ko zakriči z glasom, ki je pričal neizmerno srečo, katero je dekletce občutilo: "Že gre! Že gre!"

Na celem telesu se je tresla razburjenja in hitro pokleknila. Kakor preje, imela je oči nepremično uprte proti votlini in je nekaj časa molila, nekaj časa se pa smehljala. Toda videlo se je, da je popolnoma pri sebi, da vse ve, kaj se okoli nje godi.

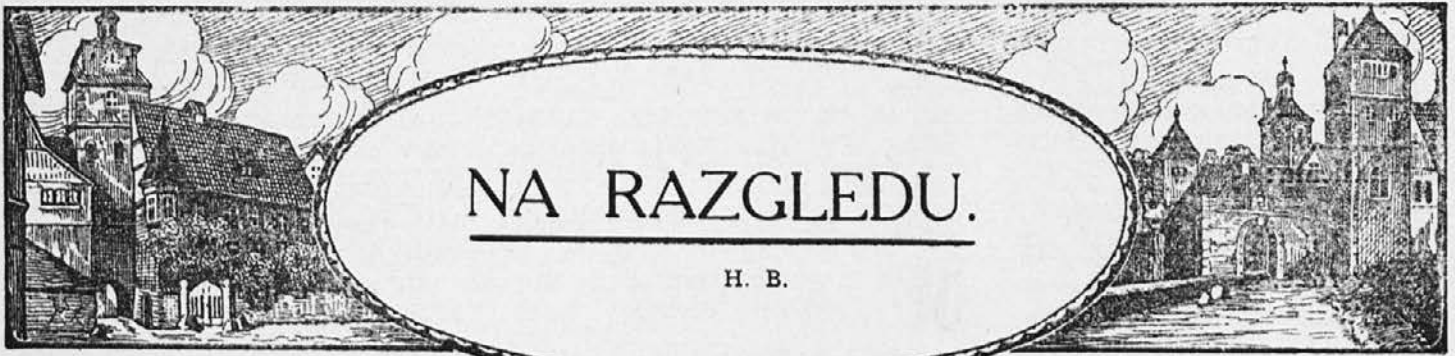
Nekateri pričujočih so ji dali v roke papir in svinčnik in ji rekli, naj da prikazni, da napiše na papir, kaj želi.

Bernardka vzame oboje, vstane in gre bližje k votlini in ponuja proti prikazni. Bernardka nekoliko časa postoji pred votlino in ponuja. Slednjič se obrne in gre nazaj na prejšnje mesto.

Kakor je pripovedovala pozneje Bernardka, čudna gospa ni hotela papirja in svinčnika. "Ni potreba, da biti napisala, kar ti imam povedati", ji je rekla. "Pridi pa od danes naprej skozi štirinajst dni vsak dan sem k meni. Naredila te bom srečno ne na zemlji, temveč v nebesih".

Po tej prikazni sta bila oče in mati Bernardkina jako potrta. Nista vedela, kaj naj vse to pomeni. Zdelo se jima je, da se tu nekaj godi z njunim otrokom, toda kaj? Nista si vedela razložiti. Neljuba jima je bila pa cela stvar zelo. Vendar od tega dne si nista upala več braniti otroku k jami. Nasprotno, sama sta šla z njo.

Drugi dan, 19. februarja, so šli k jami prav zgodaj, da bi drugih ljudi ne bilo. Ž njim je šla tudi Bernardkina teta. Toda radovedno ljudstvo je pazilo na Soubirove in tako jih je nekaj videlo, da gredo k jami in se jim je pridružilo.

NA RAZGLEDU.

H. B.

KARDINAL Mundelein je gotovo največji duh sedanjega časa. To je ženij, katerega mora občudovati, kdor le pobliže pozna njegovo delovanje. Posebno velik je v svoji skrbi za reveže, bolnike, sirote. Naprave, katere je že ustanovil in sezidal, so velikanske in bodo ohranile njegovo ime poznim rodovom. Ni je človeške bede, ki bi ušla njegovemu paznemu očesu. Te dni je dosegel zopet nov uspeh v tej smeri. Do sedaj smo morali vsako leto na binkoštno nedeljo pobirati po naših cerkvah posebno kolekto za karitativne namene. Nad milijon je nabral vsako leto v te namene. Stotisoče revežev, bolnikov in sirot je dobilo podpore. Vendar vsa stvar je bila od danes do jutri. Toda ni miroval, da ji je dal trdno podlago za prihodnost. Posrečilo se mu je zainteresirati svoje osebne bogatejše prijatelje, da so mu podarili večje svote in tako je nabral nad en milijon dolarjev in denar naložil obrestonosno in ustanovil posebno dobrodelfno društvo, ki bo vodilo dohodke in razdeljevanje podpor.

KULTURNI boj v Jugoslaviji. Kakor poroča katoliško ameriško časopisje, je zadala jugoslovanska vlada zopet krepke zaščitnice jugoslovanskim katolikom. Minister Velja Vukicevič je izdal ukaz št. 40896, pa katerem prepove poduk v zasebni šoli usmiljenih sester v Zagrebu, sestram sv. Jožefa v Sarajevu, Uršulinkam v Ljubljani, Franciškanam v Mariboru in Uršulinkam v Škofji Loki. Kakor pravi poročilo, je ta ukaz jako razburil katoliško slovensko in hrvatsko ljudstvo.

Kako prav je pisal Amer. Slovenec, da so Slovenci in Hrvatje s svojim preziranjem interparlamentarne misije protestirali proti temu početju. Tudi vse ameriško katoliško časopisje ostro obsoja tako vlado.

Tako se igrajo z ognjem v Jugoslaviji, pa se svet še čudi, zakaj na Balkanu ni miru? Kar ga ne kaže zunanje oblasti, kaže ga vlade same.

MEDNARODNA zveza katoliškega ženstva je imela svojo redno letno konvencijo v Rimu 26. oktobra. Ameriško katol. ženstvo in naše ženske organizacije sti zastopali Mrs. Herry Benzinger in Miss Sarah Weadick, delegatnji "Narodnega

sveta katoliškega ženstva" (National Council of Catholic Women).

ŠKOFIJSKO semenišče za škofijo Cleveland je bilo slovesno blagoslovljeno 28. oktobra. Semenišče je krasno moderno poslopje na 1227 Ansel Rd. v mestu Cleveland. Most Rev. McNicholas, nadškof cincinnatski, je imel slovesno pontifikalno sv. mašo, Most Rev. Dowling, nadškof iz St. Paula, je imel slavnostni govor, škof Schrembs je posvetil v kapelici glavni oltar, druge oltarje so posvetili enega škof Gallagher iz Detroita, drugega škof Muldoon iz Rockforda. Navzoča sta bila še škofa Samuel Stritch iz Toledo, O., in škof Floersch iz Louisville, Ky.

MR. ANTON GRDINA, predsednik KSK. Jednote, je lahko ponosen na svojo organizacijo, katere vrhovni predsednik je, kajti kot darilo o priliki njegovega povratka iz Evrope, mu je podarila en tisoč novih članov, katere so v času njegove odsotnosti v ta namen nabrali. Ko so mu te člane izročili, priredila so clevelandska društva te organizacije veliko javno demonstracijo njemu v čast, katere se je udeležil tudi clevelandski škof, Rt. Rev. Schrembs in imel nagovor pri slavnosti. G. Grdinatu, kakor celi organizaciji, naše iskrene častitke!

SVETO LETO je sv. oče podaljšal do konca leta. Toliko potnikov prihaja še vedno od vseh strani, da se je sv. očetu zdelo potrebno podaljšati to dobo. — O vspehu letošnjega sv. leta se je sv. oče izrazil, da je bilo velikanski uspeh. — Tako se očitno kaže, da je Bog s svojo cerkvijo. V tako viharnih in brezverskih časih — pa tolik uspeh cerkve! Zato, katoliki, ne bojmo se, Bog je z nami!

AMERIŠKI prostožidarji niso proti katoliški cerkvi", hitijo ponavljati naši prostožidarji. "Evropski so, mi ne!" — In veliko jih je, ki jim verjamejo. Tudi med katoliki. — Vendar, kdor zasleduje njih delovanje, pa bo kmalu opazil, da je prostožidar fanatičen protikatoliški sovražnik, pa naj bo evropski ali ameriški. Razlika med ameriški in evropski je samo ta, da so ameriški previdnejši in bolj zahrbtni, evropski pa agresivnejši in divji.

Ameriške prostožidarje posebno bode v oči naša katoliška šola. Pri vsaki priliki povdarjajo, da je dolžnost prostožidarstva, da to napravo uniči. Do sedaj so delali proti šolam po svojih časnikih in v svojem privatnem življenju in z obrekovanjem, češ: "v katoliških šolah se otroci ne nauče drugega kakor katekizma".

Toda krasni vspehi katoliških šol zadnja leta, ko so skoro pri vseh tekmah v raznih šolskih strokah dobili prve nagrade otroci katoliških šol in otroci javnih šol še-le druge, so videli, da na ta način ne bodo dosegli svojega cilja. Jezi jih zato, ko vidijo, kako rastejo katoliške šole po Ameriki. Kakor gobe po dežju. Jezi jih posebno, ko vidijo te katoliške šole, kako so to krasna moderna poslopja, večkrat modernejša kakor javne šole in vse to je sezidano s prostovoljnimi žrtvami državljanov, ki morajo poleg teh žrtev še plačevati davek za javne šole, katerih pa ne uporabljajo. Tolika požrtvovalnost od strani katoliških sodržavljanov jih strašno jezi.

Zato so nastopili zadnja leta drugo pot — postavno. Katoliki smo v manjšini pri volitvah, to je faktum. "Aha", si mislijo, "ta pot bo uspešnejša". In res so jo nastopili v več državah. Nazbirajo se za postave proti katoliškim šolam toliko podpisov volilcev, da so posamezne države po ustavi morale dati te postave na javno glasovanje državljanom.

Prva država, ki je to storila, je bila država Oregon, kjer je katoličanstvo precej maloštevilno, protiverski fanatizem pa vsled nevednosti ljudstva velik.

In res, dobro plačani propagandi se je posrečilo, da so postave spravili na volilni listek in je pri volitvah tudi zmagala.

Toda ameriški katoličani nismo strahopetci, mi vemo, da bomo imeli samo toliko pravic, kolikor si jih bomo priborili s težkimi boji in žrtvami. Tako je postala zadeva oregonskih šol zadeva vseh 25 milijonov katolikov cele Unije. Vse se je zganilo in začelo zbirati potrebn denar, da bodo šli do skrajnosti v tem boju za svoje pravice. V najkrajšem času se je nabralo dovolj denarja, da je oregonski, portlandski škof mogel najeti najboljše odvetnike in sprejeti nase ogromne stroške, da se bo financiral cel boj.

"Sestre Božjega Deteta" so prelomile

to postavo in bile pozvane pred sodnijo in boj se je začel. Toda prva inštanca jih je obsodila. Apelirale so potem na drugo in slednjič na najvišje zvezino sodišče. Tu je pa to sodišče razsodilo, da je postava proti privatnim šolam protustavna in zato ipso facto, t. j. sama na sebi neveljavna. Tako so prostožidarji na celi črti s tem načrtom pogoreli, ker se sedaj v nobeni državi Združenih držav ta postava ne sme več dati na javno glasovanje.

Seveda prostožidarji sedaj še misliti ni, da bodo mirovali. Našli bodo gotovo drugo pot, po kateri bodo skušali doseči svoj cilj. Katoličani to dobro vedo in bodo tudi v prihodnje pazili na vsak migljaj prostožidarstva.

Te dni so imeli prostožidarji Škotskega Obreda v Washingtonu svoje letno zborovanje. Glavna točka njih posvetovanja je bila seveda zopet katoliška farna šola in njih fiasko v Oregonu. Proslavljali so zlasti može, ki so si stekli "nevenljivih zaslug" v tem boju in jih posebno odlikovali. Posebno so odlikovali dva glavna voditelja tega boja, bivšega senatorja G. E. Chamberlaina, sedaj odvetnika, in Alberta H. Putnerja, dekana juridične fakultete Ameriškega vseučilišča v Washingtonu.

Vendar, naj prostožidarstvo počne kar hoče, naj poskuša sredstva in pota, katera hoče, eno je gotovo: ameriški katoliki smo preveč zavedni in vemo, da: "če hočeš imeti mir in pravice, pripravi se na

boji!" In nato smo že dobro pripravljeni.

Železna disciplina v episkopatu in duhovništvu, ko so vsi eno srce in ena usta, posebno pa naše versko odločno lajištvu, združeno z vsemi trezno mislečimi nekatoliškimi državljani, bo zid, ob katerega si bodo vsi razbili svoje glave, kakor so si jih že, vsi ki se bodo vanj zaletovali.

MEJ nemškimi socialisti se je začelo sistematično in organizirano gibanje za postavno določeno seziganje mrličev. Katoliške organizacije, ki so proti temu paganskemu načinu, so se prav tako organizirane postavile v odločno opozicijo. Narodne organizacije, ki so se prej bahale s svojim katoliškim članstvom in ljudi slepile, da branijo pravo katoličanov, so se postavile na socialistično stran in skupno nastopile proti katoliškemu centru. Posledica je bila da je katoliška opozicija v nekaterih mestih, kakor n. pr. v Bonnu podlegla. Krematorij ali sezigališče je baje temu mestu zagotovljeno. No če socialisti mislijo, da jih radi tega ne bo mogel hudič vzeti, se motijo. Predno on pride v posest telesa, bodo itak vsa telesa prah in pepel, če prej ne v zadnjem krematoriju o katerem govori sv. pismo.

ŠEST kardinalov iz Rima bo prišlo na evharistiški shod v Chicago junija meseca, njim na čelu kardinal državni tajnik, kardinal Gaspari. V New Yorku jih bo sprejel kar-

dinal nadškof Hayes in s posebnim vlakom pripeljal do Michigan City, kjer železnica pride do jezera Michigan. Tu bo cela družba sedla na parobrode in po jezeru se bodo pripeljali na Municipal Pier, kjer je stavba, kamor gre lahko par stotisoč ljudi in tu bo slovesen pozdrav chikaškega mesta došlim gostom.

Velikanske priprave za ta svetovni shod so v polnem tiru. Po teh pripravah soditi, bo ta shod nekaj, kar svet še ni videl.

Dobro bi bilo, ko bi se tudi Slovenci začeli zanimati za ta shod in se začeli pripravljati. V kolikor do sedaj vemo, pride na shod gotovo škof Jeglič iz Ljubljane, škof Karlin iz Maribora, g. župnik Klekel iz Prekmurja, dr. Korošec in več odličnih slovenskih duhovnikov in lajkov.

TUDI pri nas se pripravlja boj med brezverstvom in vero. V New Yorku se je ustanovila posebna organizacija ateistov, brezvercev, pod imenom "American Association for the Advancement of Atheism" — "Ameriško združenje za napredek brezverstva". Ko so hoteli to organizacijo državno inkorporirati, je najvišje sodišče inkorporacijo prepovedalo. Namen tega združenja je označen v prošnji za inkorporacijo: "uničiti vse cerkve in vsako duhovščino, uničiti vsako vero, ki sloni na ideji Boga in s tem duševno prenoviti svet in vpostaviti boljše civilizacijo".

Patron za mesec december:

Blažena Poana devica.

Ta blažena devica je bila hči ubogih, pa pobožnih kmetskih starišev. Bila je pastarica, a na paši je molila sama ali pa tudi z drugimi pastirji, katere je učila, kako naj Boga častijo, kako naj se varujejo greha in dobro delajo. Kako je bilo to Bogu dopadljivo, je pokazal s čudežem. Ko je nevihta nastala, so pastirji k njej pribežali in, ko je na okoli toča padala in ploha lila, ni na nje ne ena toča ali kaplja padla. Zato so pastirji k njej se zatekli, kadarkoli se je bližala kaka nevihta. Ko so jo ljudje začeli spoštovati in obiskovati, je prenehala pasti, ker je bila ponižna, in je želela za Jezusa živeti. 23 let stara je stopila v bližnjem frančiškanskem samostanu v tretji red; dala se je zazidati v klavžo, kjer je 40 let živela v veliki po-

kori in molitvi samo za svojega nebeškega ženina Jezusa. Za tako spokorno življenje jej je Jezus dal dar čudeže delati. Neke mu slepcu je dala vid, mrtvega otroka je oživila. 63 let stara je umrla 9. decembra 1307 in papež Pij VI. je potrdil njeno napretrgano češčenje 7. septembra 1798.

—o—

Petje v čast presv. Srcu Jezusovemu jo je pripeljalo v katoliško cerkev.

Živela je v mestu P. gospodična vzgojena za ta svet in razveseljevanja ji ni manjkalo. Njene tovarišice so jo imele za srečno, v svojem srcu pa ni bila zadovoljna. Nekega popoldne gre v luteransko cerkev — bila je luteranka — da bi v nji našla duhovno tolažbo. Cerkev je bila kakor po navadi zaprta; poda se v samotno ulico; tu zasliši petje, bila je katoliška cerkva. Na stranskem oltarju je bil kip presvetega Srca Jezusovega v sredi lepih cvetic, na koru pa so se dekleta učile peti pesem v čast Jezusovemu Srcu za neko slovesnost. Ko so se na koru učile peti, se je gospodična — tudi pevka — naučila pesem; kar padejo s kora note pred njo; pobere jih in bere, da je pesem v čast božjemu Srcu.

Ko so pesem v tretjič poskušale peti, poskuša peti tudi gospodična. Organist zapazi lep glas spodaj v cerkvi; pošlje deklico, da naj jo povabi pomagat peti. Gospodična uboga, gre na kor in poje z drugimi pevkami. Organist povabi na koncu poskušne pevke za drugi dan ob določeni uri na poskušnjo.

Kako nezadovoljna je prišla gospodična v katoliško cerkvico in kako vesela, zadovoljna se je iz nje vračala domov! Dasiravno luteranka, je vendar pesem v čast presvetemu Srcu Jezusovemu tako dobrodelno vplivala na njo, da jo je večkrat ponavljala; in prišla je tudi drugi dan na poskušnjo in na dan slovesnosti. Po dokončani slovesnosti je rekel organist pevkam: "V nebesih so se veselili Gospod Bog in angeli", ni pa vedel, da je Jezus dal poklic gospodični v pravo sveto vero. Ko se je naučila potrebne reči, je bila sprejeta v katoliško cerkev. Zadovoljna v svojem srcu, je pogosto pela dotično pesem v čast in zahvalo božjemu Srcu za prejeto nenavadno milost spreobrnjenja.

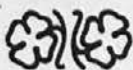
(Sendbote des goetl. Herzens Jesu. Jahrg. 45, Heft 1, 1909.)

Dragi naročnik, hočeš ohranitev svojega lista "Ave Maria". V hudi stiski pomagaj mu. Pošli obnovitev naročnine.

ROMARSKI GLASOVI

od naše Marije Pomagaj

H. B.

A vernih duš dan to-le pišem. Lahno mi donijo v srce tožbe, tako mile in pretresljive o človeški nehvaležnosti. Tudi jaz sem si malo vest izprašal, ne veljajo li tudi meni. No, glede tega se bova z Bogom pomenila. A pri tem razmišljanju se je pojavilo tudi vprašanje: Nisi morda še živim kaj dolžan? In vest mi je rekla: da. Zadnje čase so se nas nekateri dobrotniki s prav lepimi, zelo koristnimi darovi spomnili. Tem bi se rad takoj javno obdolžil, da se ne pozabi.

Nekaj tednov nazaj sem dobil pismo od osebno mi nepoznanega gospoda Rev. A. P. Podgorška, župnika v Elleenwood, Kans. In kaj mi je pisal? Če bi hotel sprejeti precejšno zalogo raznih knjig v knjižnico našega kolegija in samostana, da nam jih prav rad odstopi in še prevoznino sam plača. Taka proseča dobrohotnost je pač danes redkejša kot demanti. Se razume, da sem mu takoj odgovoril, kako z veseljem sprejemem njegov velikodušni dar. Res smo čez nekaj časa dobili dva težka zaboja raznovrstnih knjig s predplačano prevoznino. Koliko dela je imel blagi gospod, da je desetletja izhajajoče bogoslovne časopise vse skupaj spravil in lepo uredil, da nim jih je bilo treba samo v omaro dati.

Kolikega pomena je ta dar za nas, je priprostim ljudem, ki nimajo s takimi stvarmi opravka, težko dopovedati. Semenišče brez knjig in delavec brez orodje je približno isto. Knjige pa niso bolj

poceni kot delavsko orodje, če ne razmeroma dražje. Stare, že rabljene so sicer splošno cenejše, kakor tudi staro orodje, a nekaterih starih knjig ni več dobiti, ali vsaj zelo težko, če bi jih kdo hotel tudi preplačati. Mej temi so revije ali znanstveni časopisi, ki že leta in leta izhajajo. Kdor hoče imeti vse letnike skupaj, jih mora iskati in pošteno plačati.

V Ameriki že 42 let izhaja bogoslovni znanstveni časopis "The Ecclesiastical Review — Cerkveni Obzornik", ki je odsvit vsega bogoslovnega znanja te dolge dobe, domačega in tujega. Bogoslovni knjižnici, ki tega dela nima, nekaj glavnega manjka. A kje naj je mlada bogoslovna knjižnica dobi, ko starejših letnikov ni več v zalogi. Le srečnemu slučaju se ima zahvaliti, če najde kakega gospoda, ki je bil ves čas naročen in posamezne zvezke pridno spravljal in nazadnje vse njej odstopil, ali proti plačilu, ali kot velikodušni dar. Mi smo bili tako srečni, da smo jih dobili in sicer kot dar. Med knjigami, ki nam jih je naklonil Rev. Podgoršek, je namreč tudi ta zbirka. Niso vsi letniki, prvih dvanajst manjka, ker gospoda takrat še ni bilo v Ameriki, ko je začela izhajati. A je trideset letnikov, popolnih in prvovrstno ohranjenih. Veliko, mnogo starejših bogoslovnih knjižnic nima toliko letnikov. Sama ta zbirka je vredna, da se ohrani velikodušnemu dobrotniku trajen spomin v našem semenišču. Koliko je pa še drugih znanstvenih in poučnih knjig v raznih jezikih, iz katerih bodo naši profesorji sr-

kali znanost in jo vcepljali mladini, ki se polagoma bliža altarlju. Naj bo blagemu gospodu na tem mestu izrečena prisrčna zahvala za ta lepi in prekoristni dar. Uverjen naj bo, da bolje ni mogel naložiti svojega knjižnega kapitala, ker tu ne bo mrtev ležal, ali se celo razmetal, kakor se tolikokrat zgodi z duhovniškimi knjižnicami, ki jih niso pravočasno spravili tja kamor spadajo, v duhovniške roke. Pri nas njegovih knjig ne bo večletni prah pokrival. Profesorji morajo dan za dnem kakor čebelice sami na pašo po raznih knjigah, da naberejo tečne paše za mlade, ukaželjne glave. Nova et vetera, staro in novo morajo imeti v glavi, če hočejo biti kos svoji nalogi.

Naša navada je, da o takem književnem daru sestavimo posebni zapisnik vseh knjig, jih denemo v posebno omaro, na vrhu nje pa fotografijo darovalca. Tako bomo naredili tudi s knjižnico Rev. A. P. Podgorška.

Nekaj prej nam je tudi Rev. Anzelm Murn, O.F.M., poslal lepo zalogo knjig, ko se je odločil, da gre za delj časa v staro domovino. Tudi njemu se lepo zahvalimo.

Zadnje čase smo dobili pa še en drug dar, ki ni za glavo, ampak za želodec. Neki latinski pregovor pravi: Plenus venter non studet libenter, poln trebuh ne študira rad. To je bil menda prvi latinski pregovor, ki sem ga kot študent v latinskih šolah znal. A komaj sem se toliko latinsko naučil, sem profesorju, ki nam ga je vedno trobil na uho, na tihem pristavljaj: Tanto minus

vacuus. Skupaj bi se to reklo: Poln trehuh ne študira rad..... še manj pa prazen. No, nam to zimo s praznim ne bo treba študirati. Za želodec so poskrbeli willardski farmarji. En cel vagon živil so nam poslali: krompirja, korenja, repe, kolorabe, pese, fižola, zelja. Zdaj nas nič ne skrbi, kako bomo zimo pretolkli. Če ne bo družega, bomo pa to otepali. Še večjo izbiro bomo imeli, kakor tisti, ki je pel:

Joj, joj, joj, repa in fižoj

— — — — —
— — to je živež moj.

Kedo je pa willardčanom to praktično misel navdahnil? — boste morda vprašali. Stvar je bila taka-le: Zadnjič, ko so letino po streho spravili, so dejali, da bi imeli najbolj čas za en misijon, na katerega so se že dolgo pripravljali. P. Kazimir, ki je prej tri mesece v Evropi preživel, se ni mogel več izgovarjati, da nima časa. In tako je na Willardu v začetku septembra prvič v njegovi cerkveni zgodovini zapel misijonski zvon. Ob tej priliki je misijonar, ko je prišel s farmarji skupaj, slišal, kako s z letošnjo letino zadovoljni. Tudi to so mu gotovo potožili, kako težko svoje pridelke v pošten denar spravijo, ker ni prave zveze s kakim trgov. Sicer jih pride tja do najhujše zime vsak teden dvakrat en vlak obiskat, če ga sploh smemo vlak imenovati, ker je bolj kozje "sorte", s kratkim repom. Toda on ne more vsemu kaj. Kakih jaje bi gotovo ne smel voziti, ker ima oslabele "špringe" z deščicami podložene. No, pa boljše je nekaj kakor nič. Pot od glavne proge Chicago, St. Paul do Willarda je dolga.

Dobra letina za pridelke in slaba za denar, to dvojje je misijonarju navdihnilo misel, kaj pa če bi jaz zdaj, ko sem se zopet malo starokrajškega duha nalezel, tudi eno starokrajško biro naznanil. Zanj in njegovo malo družino v Chicagi bi se sicer ne izplačalo takih reči z Willarda

dobivati. Na to tudi mislil ni. Za nas tu na farmi, ki nas je osemnajst in smo radi denarja še bolj na slabem kot willardčani, se pa že spleča. Zato je svojo misel o starokrajški biri ljudem razodel. Našla je tako rodovitna tla, kakor so bila letos willardska polja rodovitna.

Blago je prvovrstno, krompir, več vrst, jako okusen, zeljnate glave take, da bi človek zanj svojo zastavil. Jaz, ki imam že plesnivo, bi moral skoraj gotovo še kaj doplačati. Kaj vsa ta bira za nas pomeni, se vidi iz tega, da je danes v Lemontu žakelj krompirja \$6.00. Za polovico je poskočil po zadnjem hudem mrazu, ki je mnogo tega še na njivah zasačil. Pravijo, da bo še dražji. Zato Bog živi vrle willardčane. Se priporočamo še zanaprej. Če ne bo zopet tako hitro misijona, bomo pa kako drugače "zglihali".

— o —

Kolekta Mrs. Magde Brišar, Chicago, Ill. Da Mrs. Brišar kot tretjerednica ne bo zaostala pri kolektanju za naš kolegij smo vedeli. Upanje nas ni varalo. Enkrat prej je nabrala \$65.00 zdaj pa novih deset. Naj sledi njena kolekta v celoti. Dali so ji:

a. **Po \$10.:** Sabina Kamičar, Chicago, Ill. zdaj novicinja šolskih sester v So. Chicago, Magdalena Pergar, John Spilak.

b. **Po \$2.00:** Ana Martin Frank, Chicago, Ill., N. Zakrajšek.

c. **Po \$1.00:** Stefan Balazič, John Maucer, Matija Curič, Cecilija Simon, Ana Kelenc, Stefan Horvath, John Horvath, Ivan ušar, Mary Hazič, Katarina Zapčič.

d. **Po \$0.50:** Anton Frakaš, Stefan Salay, Math Vundrl, Math Hajdinjak, Ana Hozjan, Frank Peterec, Roza Gruškovernjak, Antoni Kolenko, Roza Horvath, Margaret Majcen, Klara Foys, Ana Ritlop, Veronika Zalik, Katarina Giura, Matilda Koreša, Mary Vučko, Andro Potočnik, Jakob Turšič, Brank B., Joseph Merlak, M. Senica, John Terselich, Albin Zakrajšek, Uršula Bogolin, Tereza Kremesec, Jelena Novak, M. Pubey.

e. **Po \$0.25:** Frank Puklavec, Mary Dubin, John Kostric, Ana Hozjan, Antonia Horvat, Ema Schmidt, Ida Schmidt, Mary Vučko, Barbara Horvat, Blanche Engelhardt, Anna N., Jos. Jenškovec, Jos. Gregorčič, John Marovič, Andro Glavač, Maks Omerzel, Frank Terselich, Sabina Kamičar, Mary Hanc, Emilija Jacek, at. LouissenthKal, John Turner.

f. **Pod \$0.25:** Mary Toplak 20c, Mary Kolnik 15c, Lilijan Dunne 15c, Alice Johnson 15c, Mary Korell 15c, Alice Mof-

fart 15c. Potem pa 27 po 10c, katerih ime na so večinoma tuja.

Za opravo in v blagu smo dobili:

Neimenovana za opravo one sobe \$100. Mrs. Frances Starman, Alix Ark, posteljno perilo in dve odeji. Mrs. Joseph Drashler, N. Chicago, Ill. dve odeji in velik kos slanine. Mrs. Frank Ivančić, Clev., O. \$10 za odejo. Mr. in Mrs. Karol Bregantič, Chicago, Ill. dve odeji. Mr. in Mrs. Math Kremesec, Chicago, Ill. razno mesenino (ponovno). Darove v živilih z Willarda priobčimo posamič prihodnjic. jih zaenkrat nimamo pri rokah.

Za Apostolat so poslali:

Mrs. Mary Novak, Greaney, Minn. Kolekta \$20.00. Pred nekaj meseci je poslala \$48.00, katera svota je nakolektala med ondrotnimi rojaki farmarji. To pot so ji darovali sledeči:

Marija Zgajnar \$1.00, Johana Flek \$2, Marija Palčar \$1, Ignac Flek \$1, Martin Grubar \$1, Uršula Grubar \$1, Frank Flek 75c, Ana Suta 50c, Joe Kasun \$5, Stefan Rauč \$1, John Rauch \$1, Marija Brinc \$1, Ana Persič \$2, Neimenovana \$1.75. Bog stotero povrni vsem!

Za sv. Maše smo prejeli do 1. novembra:

Elizabeth Komin za Maria in Jožef Jaksic 3 (3), Frances Kostelc za r. Ignac ostelc 1 (1), Marko Krolnik za zdr. 1 (1), Mary Rangus za zdr. 1 (1), Eliz. McKarthy po nam. 1 (1), Helena Maren za zdr. 1 (1), ista po nam. 1 (1), Ana Sheringer, n. č. rožv. M. B. 1 (1), N. N. n. č. M. B., N. N. za d. v vicah 1 (1), Ana Ferlic, n. č. M. P. za zdr. hčere 1 (1), Rose Mance, za d. v vicah 1 (1), C. Kraft, za zdr. James Hughes 1 (1), J. Kirn, n. č. M. P., ista n. č. sv. Ani 1 (1), ista n. č. sv. Ter. Det. Jez. 1 (1), Katarina Honak, za d. v vicah 3 (3) Frank Erjavec za Jož. Erjavec 3 (3), isti za Jakob in Ana Erjavec 1 (1), isti za zdr. za Mrs. Erjavec 1 (1), A. Korak, za zdr. matere in otroka 1 (1), Mary Mrak za Frank Mrak 1 (1), ista n. č. sv. Antonu 1 (1), Johana Kres, z. r. Vencel Šume 3 (3), ista za r. Rev. P. Drew 1 (1), ista za zdr. 1 (1), Fany Stavdohar, n. č. M. P. z. zdr. 2 (2), ista n. č. sv. Ter. Det. Jez. 2 (2), Kristina Prostopvič za zdr. sina 2 (2), Elen Boylen za r. Barney McQuid 2 (2), Anton Bevec opepta sv. maša za zdr. soproge 5 (5), Ana Plemel, za r. Katar Plemel 1 (1), B. Težak n. č. M. B. za zdr. 1 (1), Mary Klun n. č. M. P. za zdr. 2 (2), John Ančel za r. stariše 1 (1), Agnes Jordan z. r. star. 1 (1), ista za r. s. Uršulo Bučar 1 (1), ista z. d. v Vic. 3 (3), N. N. n. č. M. B. z. zdr. 1 (1), Frank Suhadolnik za r. Fr. Simičič 4 (4), isti za r. sorod. Simičič 2 (2), isti za d. v vic. 1 (1), isti na č. M. B. za d. mam. 3 (3), Mary Snedec za r. John in Antonijo Snedec 1 (1), Mary Bučar, za r. Mary Bučar 1 (1), Ana Horžen za d. v vic. 1 (1), Frances Starman, z. r. star. 1 (1), ista za r. očeta, sestro in sorod. 1 (1), Mary Rozina, n. č. Pres. Srcu Jez. 1 (1), Mary Švigel, n. č. M. B. v zah. 1 (1), Ana Grčman za r. John Grčman 1 (1), Antonija Rent v zah. M. P. 1 (1), Frances Triplat za r. Jos. Triplat 1 (1), Karolina Milost v č. M. P. za var-

stvo 2 (2), ista za r. Franc Milost 2 (2), ista za r. star. Mar. in Anton Podgornik 2 (2), ista za r. Alfonz Milost 1 (1), Mary Kosmrl za r. Jos. oKsmrl 1 (1), Agnes Hotujec za r. sorod. 1.50 (1), ista za p. n. 1.50 (1), ista za d. v. v. 1.50 (1), Mrs. Hočevar, za r. star 2 (2), Mary Berhaj za r. star. in sorod 1 (1), Mary Herpal v zah. M. P. 1 (1), Mary Janzel za r. Jos. Janzel 1 (1), ista za r. star. 1 (1), Mrs. Johana Zaletel n. č. M. P. 1 (1), ista n. č. sv. Antonu 1 (1), Mary Delost za r. John Fišer 1 (1), ista za r. d. m. 1 (1), Miss Hajdinjak, Chicago, Ill. nač. M. P. za zdr. br. 1 (1), Mrs. Kukar, Joliet, Ill. n. č. sv. Ani za zdr. 1 (1), Mrs. Sisel, Argo, Ill. za zdr. hčerke 2 (2), Mrs. Pigozzi, Chicago, za r. Kervin 1 (1), Klementina, Chicago, za zdr. 1 (1), Mrs. Brodarič, Chicago, za zdr. sina 1 (1), Fred P. Garrity, po nam. 1 (1), isti za dva raj. 2 (2), Joseph Bevec, Alexander. Pa. za zdr. žene 1 (5), peta, Andro Hochevar, Bridgeport, O. za zdr. 5 (5), Mrs. Kar. Milost, Elmhurst, Ill. izročila za 6 (6) za razne osebe, Mrs. Bregantič, Chicago, 4 (4) po nam.

Za na Brezje:

N. N., Calumet, Mich. na č. M. B. zdr. 3 (3).

Darovi za kolegij sv. Frančiška v Lemontu, Ill.

\$5.00 je daroval Leonard Potočnik, Anton Gregorič, Chicago, Ill.

Po \$2.00 so darovali: Elizabeth Homín, Rev. B. Čiček, OMC., Amalija Uršič, Annie Lampe.

Po \$1.00 so darovali: Mary Sprehar, Ana Leban, Edward C. Gregorich, Josephine Borto, Mary Koshmek, Paul Laurich, Joliet, Ill. 1 (1).

50c: Mary Delost.

Za Apostolat sv. Frančiška:

Po \$10.00: Elizabeta Kržič, Ana Be-zavčnik, Joseph Smerekar, za r. Veronii ko Zemba, Julija Cotsiopoulos, Joseph-Helen Pekolj, Willard, Wis., doplačala. Ti v kolikor niso bili že prej dosmrtni člani Apostolata so s tem postali.

Po \$5.00: Jos. Oblak, pl. polov. član, za Antona Oblak, Jos. Jordan, Willard, Wis., Mrs. Kervin, Chicago, Ill.

\$2.00: Barbara Zugel.

Ivana Zaletel nakolekta po \$0.50 od sledečih: Frank Zaletel, Ivana, Anton, Louis, Mary Zaletel (letno plačujoči člano), Helen Bajkot, ter za rajna Frank in Jerico Zupančič.

Za lučke pri Mariji Pomagaj so poslali: \$5.00: Johana Platnar.

\$2.00 so poslali: B. Globočnik, Helena Mōren, Joseph Tancher.

\$1.00 so poslali: Tom Voss, Cath. McKarty, Ana Ferlic, Frances Kostelc, Michael Tomsič, Jos. Lesiž, Mary Prijatelj, Frances Plautz, N. N., Mary Spehar, Mary Krulc, Mary Trunkall, A. Kanak, Fany Staudohar, A. Znidarsic, Mary Van, Marko Blut, Mary Bregar, Mary Klun, Louis Berce, Mary Hiti, T. Bregantič, Math Lautar, Mary Planišek, Mary Delost.

Po 50c: John Pelhan, Jos. Kosunich, N. N., Frances Starman, Ven. S. M. Sebastiana.

Po 40c: Johana Filipčič, Ana Videtič.

30c: Mary Kosmek, 25c: Frances Dor-nik, 15c: Mary Petrovič, 20c: Johana Zaletel, 10c: N. N.

KOLEKTA MRS. BARBARE VRANEŠIČ, IZ JOLIETA ILL. ZA ZVON PRI MARIJI POMAGAJ V LEMONTU, ILL.

Darovali so: Barbara Vranešič \$3.00, Mrs. N. Papeš, \$1.50. Po \$1.00 so darovali: Joseph Liberšar, Mrs. M. Grabri-jan, Mrs. M. Smrekar, Mrs. J. Mustar, Mrs. J. Guperich, Mrs. J. Petric, Mrs. M. Horvat, Mrs. Kral Mary Babich.

Po 50c so darovali: Ana Ancel, Agnes Strniša, Anna Bahor, Rudolf Požek, Mrs. Smrekar, Mrs. Hasse, Mrs. P. Vid-mar, Mike Papeš, Mrs. S. Smrekar, Mrs. W. Vertin, John Judnič, Mrs. Grayhack, Mrs. Glavan, John Zajc, Mary Kolman, L. Grošelj, John Zelko, C. Gregorič, Eleanor Crnkovič, Clara Blases, A. Sel-nikar, Mrs. M. Plut.

Po 35c so darovali: Mary Plankar in Mrs. J. Zelko.

Po 30c so darovali: Anna Plut, Mrs. Rogina in Jennie Judnič.

Po 25c so darovali: Mary Završan, Ana Kunič, Anna Zaletel, Mary Gregoraš, Frank Gregoraš, Elizabeta Kambič, Mary Govednik, Joseph Ambrožič, Mrs. J. Zlogar, Theresa Talaska, S. Zobel, Elizabet Kostelec, Mary Rozich, Frank Mavrin, Uršula Grabner, Antonia Cinderle, Mary Jontos, Mary Videtič, Mary Crnkovič, C. Jeriha, Mary Ostir, Anna Božič, Mrs. Skrnar, Joe Mrzлак, Anna Staltzer, Frances Knezetič, Joseph Jeri-ša, Frances Tezak, Kath. Videc, Agnes Dajčman, Martin Liberšar, Mary Papich, Mary Terlep, Frances Denc, Mary Puncar, Louise Sladič, Martin Horvat, Mary Strainer, Mary Hribar, Frances Zelez-nik,

Po 20c so darovali: Anna Meznačič, Anna Stefanič, July Seblaj, Ana Simonič.

Po 10c so darovali: John Vidic, Katie Poveshič, F. Gregorič, Mary Mustar, Mrs. Stankovič, Rose Koletto.

Darovi za cerkev M. P.

Mr. Peter Čemažar iz Chicago (fant) daroval za rudeči plašč \$60.00; Mr. Edward Mitchell, blažajnik First National Banke v Lemont, Ill. daroval za eno večno luč \$18.00; Mr. Frank Simonich iz Chicago je daroval za eno večno luč \$18.00; Mr. P. iz Lemnota je daroval za obhajilna patena \$11.00; Družina Mr. Michael Uršič je darovala krasna roža še meseca junija. Družina Kolenko je darovala za belo zagrinjalo za na tabernakel \$15.00. Prejeli smo tri krasne Albe iz Brooklyna, N. Y. in so dar treh mater naših klerikov Mrs. Vilha, Mrs Kulka in Mrs. Eser.

Darovi za list Ave Maria.

Agnes Hotujec \$5.00; Joseph Slapničar \$1.00; Neimenovana \$5.00; Terezija Pikovich 65c; Raphael Miller \$1.00; Rev. John Miklavčič \$5.00; Joseph & Gertrude Podpečnik \$5.00; N. N. \$15.00; Mrs. Hegler 50c

\$5.00 so darovali: Mr. Simonšek; Mrs. Pasedertz; Mrs. Buckel; Antonija Naži-

ner; Terezija Pirkovič; N. N. Chicago; Rev. P. Benigen; Anes Hotujec. \$2.00 so darovali: Mr. Sajovec, Mrs. Gnader; Fd. Zabukovec; J. Cimperman; Joseph Oblak; Mary Pavletič; Mary Janzel. \$1.00 so darovali: Mr. Malerič; Mrs. Narobe; Mrs. Borovčan; Mrs. Squah; Mary Lašič; Johana Fortuna; Mrs. Mišič; Mrs. Rotar Stephan Jenko; Mrs. Tomec. Mrs. Tomazin; Frank Cvetič; Mr. Korelc; Antonija Vidic; Uršula Tratnik; Mihael Tomšič; Jožefa Bučinel; J. Meglen; Poul Jamnik; Mary Bulič; Antonija Berce; Antonija Fidec, Anne Susman; Mary Babič; Jorca Lindrič; Mary Zore; Frances Perko; Miss F. Levstik; Agnes Debevc; Mary Cik; Anna Gerchman; Rose Kraševce; Neimenovana; Neimenovana; Neimenovana; Ana Branko, Antonija Berce; Mary Svete; Rozi Čič; Joseph Slapničar. 50c so darovali: Mary Senkar; Anton Stefanič; Lucija Gregorič. 25c je darovala Amalija Svek. Rev. Anzelm Murn je daroval \$15.00.

DAROVI ZA SS. KARMELIČANKE.

\$10.00 je daroval Mr. Frank Sajovic, Cleveland, O. \$5.00 je darovala Mrs. Johana Kirn, Waukegan, Ill.; Mrs. Jos. Krajnc, Cleveland, O. \$3.00 je darovala Mrs. Frančiška Lavrič, Joliet Ill. \$2.00 so darovali Joe Mlakar, Redore, Minn., Miss Katinka Pavlič, New York, N. Y.; Mary Svete, Forest City, Pa. \$1.00 so darovali John Vaušek; Johana Ortač, Willard, Wis.

KOLEKTA ZA ZVONOVE PRI MARIJI POMAGAJ V LEMONTU, ILL.

Po \$1.00 Ana Slobodnik; Margaret Mali; Geo Lukšič. John Susteršič. \$2.00 je daroval M. Hribar. Po 50c so darovali Paul Tomac; Mary Tomac; Ana Tusner; John Ščinkovec; Ana Rogina; Mary Laurič; Mary Benedik; Barbara Kozjan; Mary Babič; Nick Črnkovič. Po 25c so darovali Rose Slabe; Jos. Kaple; Ana Simonič. Ana Perše; Anton Pavesich. 10c je darovala Ana Zapič.

ZA SVEČKE PRI MARIJI POMAGAJ SO DAROVALI:

\$7.00 Mr. & Mrs Cuneo. Po \$2.00: Neimenovana; Francis Francesco; J. Zele. Po \$1.00: Frances Volk; Mr. Lovsik; A. Hiža; Mary Horvat; Mrs. Cesnik; Fani Zordani, Ana Musich; John Bregar; Antonija Denša; Josephi Waren; Johana Pmelan; A. M.; Johana Pelan; A. Susman; Johana Jarc; C. Goršek; J. olossesus; Maria Babič; Mary Kobal; Antonija Struna, Antonija Berus. Po 50c se darovali: N. N. Chicago; Ana Grabek; Ana Cesar; Neimenovana. 25c so darovali: Mrs. Osbolt; Fani Kančar.

ZAHVALA.

Se lepo zahvalim Mariji in sv. Tereziji za uslišanje moje prošnje v hudi krizi. Priporočam vsakemu, da naj se v hudih poskušnjah obrne na Marijo in sv. Terezijo za pomoč in bo vedno uslišan.

Rev. John Miklavčič.